Uitgegeven te No. 92, Walestraat, Kaapstad, elken Dingsdag en Vrydag Ochtend, en met de eerstkomende post naar de Buiten Districten verzonden.

Termen: In de stad per jaar Rds. 22; per kwartaal Rds. 5: 4.—In de Buiten Districten voor de twee nommers in derzelver geheel Rds. 28 per jaar; per kwartaal Rds. 7; doch waar al de staffe van de Dingsdags Courant (in eene taal) by wyze van Supplement tot de Vrydags Courant wordt begeerd, Rds. 22 per jaar of Rds. 5: 4, per kwartaal.

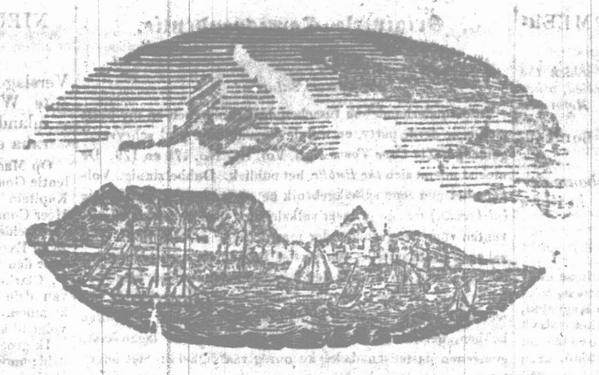

Published at No. 92, Wale-street, Cape Town, every Tuesday and Friday Morning, and dispatched to the Country Districts by the first ensuing post.

Terms: in Town Rds. 22 per Annum; per Quarter, Rds. 5: 4.—In the Country, (for the two Papers) Rds. 28 per Annum; per Quarter, Rds. 7; but where the whole of the matter of Tuesday's Paper (in one language) by way of Supplement to the Friday's Paper, is preferred, Rds. 22 per Annum, or Rds. 5: 4: per Quarter.

De Zuid-Afrikaan.

[*Tros Tyriusque mihi nullo discrimine agetur.*—VIRGIL.]

DEEL XV. **DINGSDAG DEN 13 AUGUSTUS 1844** **No. 900**

VERKOOPING VAN VASTGOED

OP HEDEN.

ZUID-AFRIKAANSCHE MAATSCHAPPY VAN *Administratie en Boedelberedding.*

DE Directie van opgemelde Maatschappy in kwaliteit als Executeuren Testamentair van wylen Mejufvrouw SARA WILHELMINA HECKROODT, Weduwe wylen den Heer HENDRIK WILLEM LATEGAN, zal op HEDEN, Dingsdag den 13 Augustus 's morgens, te 11 ure precies, aan den meestbiedende doen verkoopen, het tot haar Ed. nalatenschap behoorend zeer geryfkyk Huis en Erf, gelegen op den hoek van de Buitengracht en Kerkstraat, thans gemerkt No. 32, bevattende drie onderscheidene Woningen en wel onder zoodanige voorwaarden, als twee dagen voor het houden der verkooping ten Kantore van gemelde Maatschappy zullen kunnen worden ingezien.

Kaapstad, Kerkplein, No. 5, den 13 Aug. 1844.

J. DE WET, Secretaris.

Ontbinding van Vennootschap.

WORDT mits deze kennis gegeven, dat het Vennootschap tot hiertoe bestaan hebbende tusschen SIMON HERCULES SCHEUBLE en CARL MARTIN LUDWIG GERICKE, handelende onder den styl of firma van SCHEUBLE & GERICKE, van de Kaapstad, Chemisten en Droogisten, met wederzydsche toestemming ontbonden is, en dat de bezigheden in het vervolg voortgezet zullen worden onder den styl van S. H. SCHEUBLE & Co.

Kaapstad, 1 Augustus 1844.

S. H. SCHEUBLE,
C. M. L. GERICKE.

APOTHEEK TE WELLINGTON,

WAGENMAKERS VALLEI.

DE Hr. C. M. L. GERICKE berigt zyne Vrienden en het Publiek in het algemeen, dat hy zynen nieuwen Winkel geopend heeft ten Huize van den Heer STEPHANUS MALHERBE, in het Dorp, alwaar hy alle soorten van MEDICAMENTEN, van de beste kwaliteit, tegen de matigste pryzen te koop aanbiedt.

Daar hy zich met groote kosten van eenen geheel nieuwen Voorraad heeft voorzien, vertrouwt hy door vlyt en oplettendheid de publieke gunst te zullen genieten. Te gelykertyd verzoekt hy ook diegenen, die tot hiertoe de gewoonte gehad hebben medicamenten in dezen omtrek te verkoopen, zonder dat zy gelicentieerde Apothekers zyn, te herinneren, dat volgens Ordonnantie, No. 12—1836, eenig persoon die in zodanige gewoonte volhardt, binnen 20 mylen van dit dorp, en overtuigd wordende, onderhevig is aan eene boete van £50 voor elke zoodanige overtreding.

Recepten naauwkeurig en met spoed geprepareerd.

Voorhanden, een kleine Voorraad Indische Bloedzuigers.

Wellington, 1 Augustus 1844.

COMMISSARIAAT.

LEVERANTIE VAN VERSCH VLEESCH VOOR HARER MAJESTEITS TROEPEN

WORDT by deze narigt gegeven dat Tenders op dit Bureau zullen worden aangenomen, tot op DONDERDAG den 15 Augustus, te 12 uren, van allen die genegen zyn te contrakteeren, voor de leverantie van

VERSCH RUND- EN SCHAPENVLEESCH,

voor Harer Majesteits Troepen, in de Kaapstad, aan Rondeboschje, (insluitende het Magnetische Observatorium) Wynberg en Simonsstad, (in evenredigheid van 5 dagen Rundvleesch en 2 dagen Schapenvleesch, in de week,) voor den tyd van *Twaalf Maanden*, beginnende met den 1 Oct. toker aanstaande.

Alsmede voor de leverantie van Rund- en Schapenvleesch voor de Militaire Hospitalen, Kaapstad; zynde stukken zoo als gekozen zullen worden. Staartvet (a per pond) en Runders- en Schapenkoppen a per stuk.

Verder, voor de leverantie van Vleesch op het Robben Eiland, voortzende het Gouvernement het transport te water.

Het Vleesch moet van de beste kwaliteit zyn, en de prys worden gemeld in Sterling Geld, per 1000 lbs. Engelsch gewigt.

Betaling voor bovengemelde, wanneer de som £50 of meer bedraagt, zal geschieden door Wissels (onverminderd) op de Hoog-Edele Lords Commissarissen van Harer Majesteits Schatkist.

Elk Tender moet vergezeld gaan van een Instrument, in duplicaat (een copy waarvan te bekomen is op aanvraag aan dit Bureau,) verbindende de partyen onder eene boete tot de behoorlyke volbrenging van de byzonderheden vervat in den Tender, indien dezelve aangenomen wordt.

Verdere byzonderheden zyn te vernemen op aanvraag aan dit Bureau.

CHARLES PALMER, Adj. Com. Gen.

Commissariaats Bureau, Kaapstad, 1 Aug. 1844.

KOMT EN ZIET

EXTRA VETTE SCHAPEN EN BOKKEN.

DE Verkooping voor rekening van den Heer JAN GRUNDELINGH, van

1000 Extra vette Schapen en Bokken,
50 Opregte Merino Hamels,
3 Spannen Trekossen, en
1 Togtwagen komplect, met Jukken, Touwen, Stroppen, enz. enz.,

welke op MAANDAG den 5de dezer zoude plaats hebben, ter plaatse van den Heer C. E. GRUNDELINGH, aan Groenfontein, is uithoofde van onvoorziene teleurstelling, uitgesteld tot

DONDERDAG, den 15 AUGUSTUS 1844,

Op welken dag zy stellig present zullen zyn.

GEBROEDERS DE VILLIERS, Vendu-Adms.

Paarl, 3 Augustus 1844.

3,000 *Extra vette SCHAPEN en BOKKEN.*
500 *Dito Merino Dito.*
110 *Dito Slagt-, Trek- en Jonge OSSEN en KOEIJEN.*

OP MAANDAG, den 9den September, zal worden verkocht ter plaatse van den Heer J. W. LOUW, Tygerberg, bovengem. getal Vee; hetwelk verzekerd wordt extra vet te zyn.—Voor rekening van den Heer P. J. LOUW.

Paarl, 10 Aug. 1844.

GEBROEDERS DE VILLIERS, Vendu-Adm.

PUBLIEKE VERKOOPING AAN DE PAARL.

DE Ondergeteekende, van woning staande te veranderen, is voornemens, op DONDERDAG den 15de dezer per Publieke Vendutie te laten verkoopen, alle soorten van Huisraad, bestaande in Stoelen, Tafels, Kasten, Kisten, Ledekanten, Bedden, enz.

Voorts Keldergereedschappen, bestaande in 18 Halfaamsvaten, Leggers, Kuipen, Balies, 2 extra goede Brandewyns ketels, cirka 25 leggers Wyn, Kajatenhouten Emmers, Tregters, enz.

Smidsgereedschappen, bestaande in extra goede Blaasbalgen, Aambeelden, enz.

Wagenmakersgereedschappen, van verschillende soorten, Wagenmakershout in groote hoeveelheid, en van verschillende soorten, een goede ligte Paardenwagen, en verscheidene andere Goederen, welke ten dage der verkooping zullen worden aangeboden.

A. B. VAN NIEKERK.

Paarl, 29 July 1844.

De Heeren DE VILLIERS, FORD & Co. Vendu-Adm.

NAAR MAURITIUS.

DE eerste klas snelzeilende Brik "*Bessy Robertson*," GEORGE CHRISTIE, Bevelhebber, zal na derzelver lading gelost te hebben, naar bovengemelde Haven vertrekken, eene gunstige gelegenheid aanbiedende tot het afschepen van Vee.—Voor Vracht of Passagie vervoege men zich by

HAMILTON ROSS & Co.

UIT DE HAND TE KOOP.

DE Ondergeteekende biedt uit de hand te koop, hare Woonplaats *Bakkershlaof*, gelegen aan Moddergat, Distrikt Stellenbosch, beplant, met 50,000 Wynstokken en een aantal Vruchtboomen, het geheele jaar door voorzien van water. Voor verdere byzonderheden vervoege men zich op de plaats.

De Weduwe A. CONTERMAN.

1300 SCHAPEN EN BOKKEN.—Op DONDERDAG den 5 September aanstaande, zullen publiek worden verkocht onder Administratie van de Heeren FAURE & Co., ter Plaatse "Dwars in den Weg," naby Stellenbosch, 1,000 groote vette Schapen en 300 Kapater Bokken, opgebragt door den Heer P. SNYMAN, en verzekerd in een goeden staat te zyn.

H. RICHTER.

Kaapstad, Breestraat No. 26, den 12 Augustus 1844.

Kaapsche Wyn en Spiritus Prys Beker.

Kaap de Goede Hoop Landbouwkundig Genootschap.

WORDT by deze narigt gegeven, dat eene Algemeene Byeenkomst der Leden van het Kaap de Goede Hoop Landbouwkundig Genootschap, gehouden zal worden in de Koopmans Beurs, Kaapstad, op ZATURDAG den 7de September, ten 12 ure 's Middags, ten einde de "Kaapsche Wyn-Beker" en Spiritus Beker" toetewyzen, waarvoor onder de voorwaarden van het volgende Prospectus, zullen worden gewedyverd:—

PROSPECTUS

WAAROP het Kaap de Goede Hoop Landbouwkundig Genootschap, een Zilveren Beker zal toewyzen, genaamd

"DE KAAPSCHE WYN-BEKER,"

ter waarde van £25, voor de beste proef Wyn, de opbrengst dezer Kolonie:—

I De wyn te worden gemaakt van de gewone Groendruif, het voortbrengsel van den Mededinger.

II Elk proefje te bevatten ten minsten van 6 bottels tot een halfaam, vergezeld van een certifikaat van twee respectabele buren, dat gene minder hoeveelheid dan tien leggers van dezelfde kwaliteit van Wyn in bezit van den Mededinger is.

III. De proefjes zullen mede vergezeld moeten gaan van eenen brief geteekend door den Mededinger, en de volgende opgaaf bevattende:—

1. Dat de Wyn de opbrengst van zyne eigene plaats is.
2. Dat hy in zyn bezit heeft tien leggers van dezelfde kwaliteit als het proefje.
3. Of zyn Wyngaard tegen over de morgen of middag zon gelegen is.
4. De aard van den grond waarop de Wyngaard geplant is; of heuvel, of vallei, of afhellend.
5. Hoe ver de Wynstokken van elkander geplant zyn.
6. De ouderdom der Wynstokken.
7. Of de Wynstokken bewaterd zyn.
8. Wanneer dezelve het laatst bemest zyn en hoe?
9. Of de Wyngaard gedolfd of gespit is, of beiden.
10. Of de bladeren der Wynstokken afgetrokken zyn voordat de druiven gesneden zyn.
11. Op welk uur van den dag de druiven geplukt zyn geworden, en hoedanig de gesteldheid van het weer was.
12. De graad van rypheid der Druiven toen dezelve geplukt zyn.
13. De evenredigheid van roode en witte Groen-Druif, welke gebruikt zyn.
14. Of men de doppen en stengels met het sap heeft laten gesten.
15. De tyd welke men het in de gestkuip gelaten heeft.
16. Of de gestkuip gedurende de gesting digt was of open?
17. Of gekookte most er by gevoegd is geworden. Zoo ja, in welke evenredigheid en wanneer.
18. Hoe dikwerf overgestookt.
19. Welke hoeveelheid Spiritus, van het sap van den Druif gemaakt, daarby is gevoegd geworden.
20. Welke verdere informatie zy te geven hebben.

IV. Elk proefje zal een merk of opschrift op de bottels of het vat moeten hebben, overeenkomende met een gelyk merk of opschrift, op den omslag van den bygaanden brief, en (aan den Secretaris gerigt) naar de Koopmans Beurs gezonden en aldaar afgeleverd worden voor of op Woensdag den 4 September dien datum zullen er geene worden ontvangen.

V. De beoordeelaars om over het beste proefje te beslissen, zullen door het Genootschap worden aangesteld, en volgens hunne toewyzing zal de Beker aan den slagenden Mededinger door het Genootschap worden toegewezen in de algemeene byeenkomst, te worden gehouden, op Zaturdag, den 7den September aanst.

VI. De slagende Mededinger zal verpligt zyn aan den Secretaris van het Genootschap te overhandigen den aan hem in het vorig jaar toegewezen Beker, op den eersten Donderdag van September in elk jaar, ten einde aan den op nieuw slagenden Mededinger te worden overhandigd, maar hy zal den uitsluitelyken eigenaar van den Beker worden, na dezelve drie achtereenvolgende jaren gekregen te hebben.

VII. Nadat de Beker zal zyn toegewezen, zal het Genootschap het regt hebben alle brieven van de Mededingers te openen tot algemeen narigt.

PROSPECTUS.

WAAROP het Kaap de Goede Hoop Landbouwkundig Genootschap een zilveren Beker zal toewyzen, genaamd *"DE KAAPSCHE-BRANDEWYN BEKER."*

ter waarde van £25, voor de beste proef, Kaapsche Brandewyn, de opbrengst dezer Kolonie:

I. De Brandewyn te worden gestookt in een gewone ketel, hetzy van Druivensap, of van doppen en stengels, de opbrengst van den mededinger.

II. Elk proefje moet ten minsten van 6 bottels tot een half aam inhouden, vergezeld van een certifikaat van twee respectabele Buren, dat gene mindere hoeveelheid, dan twee leggers van deszelfde kwaliteit van Brandewyn in het bezit van den mededinger is.

III. De proefjes zullen mede vergezeld moeten gaan van eenen brief, geteekend door den Mededinger, eene opgaaf bevattende, of zoodanige Brandewyn van het sap van den Druif alleen gestookt is, of van de doppen en stengels alleen, of van beiden gezamenlyk, en welke hoeveelheid van elk;—en mede eene beschryving gevende van de wyze waarop dezelve gestookt is

IV, V, VI en VII, (als in bovengemeld Prospectus voor den Wynbeker.)

Op last het Committee,
P. VAN BREDA, Az. Hon. Sec.

Committee-Kamer, 11 July 1844.

H. DRURY,

SNUIF EN TABAK WINKEL,

26, BOERENPLEIN.

Hebt gy Snuiftabak van sooden, Moodsnuif of Segaren soort.

Dan kunt gy maar binnen treden, en men dient u zoo het hoort,
Rook-Tabak kunt gy ook krygen, Knaster en ook Sint Vincent,
Uwe smaak kunt gy hier voeden, myne Snuif is wel bekend,
Reeds hoort men myn Snuif beroemen door een elk in dit land,
Verig in myne Affaire—wordt myn Winkel meer bekant,
26 is het Nommer, dat men vindt aan myne deur,
Buitenlieden my begunsten—want myn Snuif is goed van geur,
Ook zult ge overal vernemen,—(maar het kan niet minder zyn,)
Dat gy wordt wel behandeld, op den hoek van 't Boerenplein,
Regterzyde van de Breestraat, naast waar de Hr. RICHTER woont,
Waar men u aan den hoekmuur, ook een zeer groot bord vertoont,
Het geschilderd naar behooren, waar men op geschreven ziet,
Prinsen Mixture en Saroeten—en wat men te koop u biedt,
Laten anderen pogchen, razen, myn Tabak is puik en goed,
Noch nog nooit kan iemand klagen, dat myn Snuif hem niet voldoet,
In de Kaapstad moet gy wezen, en dat gy niet mis en loopt,
Doen en vraag naar HENRY DRURY—waar men beste waar verkoopt.

OP den 2 Augustus overleed, in den ouderdom van 50 jaren en 3 maanden myn teedergeliefde Echtgenoot, de Heer FRANCOIS JACOBUS ROOS, Senior; van welk voor my zoo smartelyk verlies aan Nabestaanden en Vrienden wordt kennis gegeven.

De Weduwe F. J. ROOS, geb. KUSTER.

Moddergat, 10 Augustus 1844.

AAN Familie en Vrienden wordt bekend gemaakt, dat het den Heere God behaagd heeft myn echtgote en geliefde zoon, JOHANNES HENDRIK HERMANUS HIRCHENHEIN, in den jeugdigen ouderdom van 24 jaren, 7 maanden en 16 dagen, na een ziekbed van een maand, op den 6 dezer, uit myne hulpelooze armen dit tydelyk met het eeuwig leven te doen verwisselen; en wiens deugdzaam gedrag altoos waardig is geweest, om dit zyn gemis voortdurend te doen betreuren door my

De Wed. J. HIRCHENHEIN,
Geboren LOMBAARD.

☞ Ik verzoek van rouwbeklagt verschoond te blyven.

GETROUWD.

In de Nederduitsche Hervormde Kerk, op Maandag den 12 Augustus 1844.

De Heer Oloff Abraham Bergh, met Jongejufv. Clasina Johanna van der Poll.

In de Lutherse Kerk, op Maandag, den 12 Augs. 1844.

De Hr. Laars Nuquist, met Mejufv. Alida Clasina Rhoode, Weduwe wylen den Heer G. Marshall.

In de Nederduitsche Hervormde Kerk aan den Wynberg, door den Wel-Eerw. Heer P. E. FAURE, gedurende de maand July 1844.

23 July.—Johan Daniel Steenfeld Ollsson met Rosa Christina Freslew.

Do.—Dirk de Vos met Sara Susanna Marbagh.

29.—Anthon Kalisch met Hester Leonora Hoffman.

GEDOOPT

In de Nederduitsche Hervormde Kerk, op Zondag, den 11de Augustus 1844.

Een zoon van Petrus Johannes Hendrikse, met name Christiaan Fredrik Marthinus.

Een zoon van den Heer Carolus Johannes Villet, met name Johannes Wilhelm.

Eene dochter van Fredrik Michiel Luyt, met name Elizabeth Maria Sophia.

Eene dochter van Arend Christiaan Briel, met name Elizabeth Catharina Regina.

Eene dochter van den Heer Jacobus Petrus de Wet, Jr., met name Maria Barbara van Amstel.

Eene dochter van Johannes Joachim Theron, met name Helena Maria Sybrandina.

Eene dochter van den Heer Johan George Fredrik Richter, met name Sophia Eleonora.

In de Luthersche Kerk, op Zondag den 4 Augustus 1844,

Eene dochter van den Heer Lodewig August Lichtwark, met name Aletta Jacoba Maria Wilhelmina.

Een zoon van den Heer Hans Jacob Kreitzmann, met name Johan Heinrich.

Een zoon van den Heer Daniel de Waal Theubes, met name Christiaan Daniel Dirk.

Op Dingsdag den 6 Aug.

Eene dochter en zoon van den Heer Johannes Mattheus Brink, met de namen Catharina Maria en Petrus Michiel.

Op Zondag den 11 Aug.

Een zoon van den Heer Johan Fredrik Heydenrych, R.z. met name Robert Jacob.

In de Nederduitsche Hervormde Kerk, aan den Wynberg, gedurende de maand July 1844.

14 July.—Een zoon van den Wel-Eerw. Heer P. E. Faure met name Philibert Carel Gerhard.

Do.—Eene dochter van den Heer J. A. Truter, Oz. met name Christiana Johanna.

28.—Eene dochter van George Booms met name Margaret.

In de Simon's-stad.

21.—Een zoon van den Heer N. J. van Blerk met name Nicolaas Johannes.

Do.—Eene dochter van den J. H. J. Muller met name Maria Hendrika.

OVERLEDEN.

8.—Aan Rondeboschje, de Heer Johan Meyer, oud 78 jaren en 9 maanden.

ONTVANGEN per "Alexander," een assortement NIEUWE GOEDEREN, waaronder het volgende:

Yorkshire Linnen Drilling,
6-4 Fancy Parisiana,
Zwart en blaauw Zomerlaken,
Zwarte Lustres,—Gambroon,
Smalle Kant,
Gedrukte katoenen Tjaals, van 30 tot 60 duimen,
Lama dito, met Franjes, van 32 tot 54 dito,
Cashmere dito, 60 duimen,
Fancy katoenen Doeken,
Maleidsche dito,
Gesponnen zyden dito,
6-4 Jaconet en Keemrik Musline,
Fancy en zwarte Gimpjes.
Witte en zwarte muslinen Kragjes,
Gebordeurde dito,—nieuwste smaak,
Witte Opslagen, Fransche Keurslyven,
Zyden Schoenlint,
Gebordeurde zwarte zyden Handschoenen,
Dito dito dito Fancy,
Mans zwarte zyden Handschoenen, enz. enz.

B. DANEEL.

45, Kerkstraat, 5 Augustus 1844.

DE PAARLSCHE POST-WAGENS.

DE Paarlsche Postwagens zullen gedurende de Maanden Augustus, September en October, des morgens om half zes van de Paarl, en om zes uren van de Stad vertrekken.

F. J. BERNHARDI, Sec.

Paarl, den 3 Aug. 1844.

Lyst van Produkten, die op de Markt te Graaff-Reinet, van den 1 Augustus 1842 tot den 31 July 1843 verkocht zyn.

	Rds.	Sch.	St.		Rds.	Sch.	St.
31,000 Amandelen per honderd	0	1	0	tot	0	2	0
108 lbs. Abrikozen, per pond	0	2	0	—	0	5	0
148 mud. Aardappelen, per mud	3	0	0	—	10	0	0
2 Halfaamen Azyn per halfaam	10	0	0	—	14	0	0
132 Assen, per stuk	3	0	0	—	6	0	0
218 Balken, per stuk	5	0	0	—	9	0	0
7 Mudden Boonen, per mud	8	0	0	—	12	0	0
4,604 Ponden Boter, per pond	0	2	0	—	0	7	0
208 Halfaamen Brandewyn pr. half.	25	0	0	—	35	0	0
14,007 Bakkevellen, per stuk	0	4	0	—	1	5	0
172 Dissclboomen, per stuk	3	0	0	—	6	0	0
13 Mudden Erwten, per mud	8	0	0	—	14	0	0
241 Mudden Garst, per mud	5	0	0	—	12	0	0
306 lbs Ganzen Vederen, pr. pond	3	0	0	—	3	4	0
248 Hoenders, per stuk	0	2	0	—	0	4	0
88 Eenden, per stuk	0	4	0	—	1	2	0
9 Kalkoenen, per stuk	3	0	0	—	6	0	0
65 Mudden Haver, per mud	5	0	0	—	8	0	0
260 Zakken Kaf, per zak	0	3	0	—	0	5	0
887 Mudden Kalk, per mud	2	4	0	—	3	2	0
66 Mudden Koorn, per mud	9	0	0	—	15	0	0
127 Koeijen, per stuk	12	0	0	—	25	0	0
3 Mudden Linzen, per mud	10	0	0	—	16	0	0
18,089 Mudden Meel, per mud	15	0	0	—	25	0	0
77,100 Okkernoten, per honderd	0	2	0	—	0	4	0
60 Mudden Mielies, per mud	7	0	0	—	14	0	0
193 Ossen, per stuk	15	0	0	—	35	0	0
214 Ossenhuiden, per stuk	5	0	0	—	8	0	0
306 lbs. Oliphants Tanden p. pond	2	0	0	—	2	2	0
79 lbs. Peeren, per pond	0	1	0	—	0	3	0
12 Mudden Persiken, per mud	6	0	0	—	8	0	0
19,892 Voeten Planken, per voet	0	1	2	—	0	2	0
2,296 lbs. Rozynen, per pond	0	1	0	—	0	2	0
1,600 Spaansche Rieten, per 100	4	0	0	—	6	0	0
3,105 Voeten Stinkhout, per voet	1	0	0	—	1	2	0
12 Tygervellen, per stuk	2	0	0	—	5	0	0
19,768 lbs. Tabak, per pond	0	2	0	—	0	4	0
52 Mudden Uijen, per mud	3	0	0	—	6	0	0
1,796 Struis Vederen, per stuk	0	1	0	—	0	2	0
17 Varkens, per stuk	3	0	0	—	15	0	0
44 Varkens Hammen, per stuk	3	0	0	—	6	0	0
14,757 lbs. Vet of Talk, per pond	0	1	4	—	0	4	0
42,209 lbs. Schapen Wol, per pond	0	2	0	—	0	4	0
41 Halfaamen Wyn, p. halfaam	12	0	0	—	20	0	0
72 Loopen Wagenbout, p. loop	30	0	0	—	200	0	0
900 Zoetlimoenen, per 100	2	0	0	—	31	0	0
310 Mudden Zout, per mud	6	0	0	—	8	0	0
6,022 lbs. Zeep, per pond	0	1	4	—	0	3	0
474 Zweepstokken, per stuk	1	0	0	—	3	0	0

J. J. SCHINDEHUTTE, Marktmeester.

BRUTALE DIEFSTAL DOOR KAFFERS AAN EENEN MILITAIREN OFFICIER GEPLEEGD.

De volgende opgaaf is op gisteren ontvangen geworden, en zal beter dan eenige drangrede de stoutmoedigheid aantoonen waartoe de Kaffers aanleiding hebben gekregen door de belagchelyke en kinderachtige staatkunde welke jegens hen wordt opgevolgd. Het toont, in weerwil van de haarkloveryen van den *Advertiser*, en welke wy beloven in derzelver ware daglicht te stellen, op het duidelykst en krachtdadigst het gevaar zoowel als de dwaasheid aan, om, gelyk onze regeerders gedaan hebben, met een onderwerp te spelen waarvan het leven en de eigendommen der grensbewoners afhangen. In de ondergemelde opgaaf, hoewel niet ondersteund door den naam van den berigter, kan men echter zonder aarseling het onbepaaldst vertrouwen stellen:—

Op 11. Zondag avond, bevond zich Luitenant Jervois, K.I., op weg van Fort Beaufort naar Fort Brown, gezeten op een oud paard dat hy by den Heer Style, aan Leofontein, van wien hetzelve door Luit. Napier geleend was, zoude achterlaten. Luit. J. had juist de kruin van de hoogte, naast Leofontein, aan de Beaufort zyde, bereikt, toen hy vyf gedaanten langs den rand ontwaarde, die hy in het eerst aanzag voor officieren van het 7de, die naar hunne kwartieren terug keerden. Hy bekwam echter spoedig van zyne dwaling, en vond tot zyne schade dat zy Kaffers waren. Deze roovers begaven zich omtrent veertig of vyftig schreden uit den weg, en na hen eenige oogenblikken gade geslagen te hebben, naderden zy hem, —een hunner scheen de spreker der party te zyn, want hy kwam vooruit. Deze bezegling ziende, hield de H[illegible] stil, [illegible] de ontkoming met het [illegible] paard [illegible] hy gezeten was [illegible] [illegible] [illegible] hy hem, met de gewone vorderlng, "Bassela, bassela," (geef, tabak,) [illegible] op echten toon zeer verschillende van dien waarop de artikel gewoonlyk afgeboden wordt. De heer J. in antwoord op dezen eisch, zeide op eenen glimlagchenden toon, dat hy geen tabak had, waarop de toegesproken Kaffer zyn paard dadelyk by de teugels pakte, en de andere bloodaarts hem omringelden. De toom werd spoedig van zyn paard genomen, en zy begonnen zyne zakken te onderzoeken. Zy vonden spoedig zyne beurs, in het eene einde waarvan eenige souvereinen en in het andere negen halve kroonen waren. Gelukkig hield de heer J. het einde waarin het goud was in zyne hand, en gaf uit het ander einde een halve kroon aan een der roovers. Hy wilde het ander weder in zynen zak steken, toen zy allen hem op eenen barschen toon toeschreeuwden, "bassela! bassela! bassela,"—geef, geef, geef.) Zich geheel in hunne magt ziende, gaf hy hun het overig zilver, gelukkig zonder dat zy bemerkten, dat er een ander einde aan de beurs was, hetwelk hy al dien tyd in zyne hand hield. Zyn toom en halter van het paard genomen zynde, klom de heer J. van het paard, en hy had dit zoodra niet gedaan, of de Kaffers met hun gewoon geroep van "bassela," pakten zyn zweep, waarschynlyk uitgelokt zynde door het zich daaraan bevindend zilver beslag. Geen zin hebbende daarvan afstand te doen, verzette de heer J. zich daartegen, en zeide neen, neen. Het antwoord hierop was, "bassela!"—terwyl een der booswichten te gelyker tyd het lemmet eener hasagaïe over zyne keel trok, als of hy wilde aanduiden dat deze verrigting volgen zoude wanneer verderen tegenstand geboden werd. Men rukte hen eindelyk zyn zweep uit de handen. Zy doorsnuffelden vervolgens zyne zakken, maar hadden geen zin in iets anders. Zy vroegen hem om zyn rok, maar drongen er niet op aan, en duidden hem eindelyk aan dat hy vertrekken moest, terwyl zy hem gade sloegen, en hy het paard voor hem uit dreef naar de herberg van den heer Howse, aan Leofontein. De heer J. was zeker, dat deze booswichten hem zouden hebben vermoord, indien hy alles niet in goeden luim toegelaten, of eenigen tegenstand geboden had. Zy waren allen gewapend met bundels hasagaïen, een waarvan zy uittrokken, toen zy hem naderden.—Hy kan niet zeggen of zy ook vuurwapenen by zich hadden.—*G. T. Journal*, 1 *Augustus*.

DE KAFFERS.

(Medegedeeld.)

FORT BEAUFORT, 30 July.—In deze eeuw van verlichting is de drukpers het krachtdadigst werktuig in aanwezen tot goed en kwaad. De man die dezelve met overleg bestuurt, en met achtgeving op de algemeene welvaart der maatschappy, verdient de dank zyner landgenooten, terwyl het schepsel dat hare vermogens misbruikt om zyne eigene inzigten of bedoelingen te vorderen, verfoeid behoorde te worden als een dwingeland, die, zedelyke verpligtingen in den wind slaande, de gemoederen der menschen tot hunne eigene vernieling aan banden legt. Begaafdheid verergert in zoodanige gevallen het kwaad.

De aanhalingen in uw blad en de *Graham's Town Journal* van 11. week, uit den *Commercial Advertiser*, zyn zulk een verzinsel van onwaarheid en verkeerde voorstelling, als bykans alle tegenspreking onwaardig is, ware het niet dat dat blad dezelfs gif verspreid waar er geen tegengif bestaat.

Botmans verhaal is eene zuivere ongekunstelde onwaarheid van den eersten rang. Indien ik niet mis heb, dan was het omstreeks een uur voor zyn arrest dat ik deze *Potentaat* zag, ondersteund door twee van zyne *Ministers van Staat*, die, vermoeid van hunnen dronken last, dezelve zachtkens op het gras nederlegde onder deszelfs smeerige kombaars. De graaf is niet uit den winkel van den Heer McKenzie, maar uit dien van den Heer Ralph gestolen, waar er, zoo als ik geloof, geen koop gesloten werd; de andere gedeelten der opgaaf zyn te belagchelyk om er eenig geloof aan te hechten.

Mogelyk zult gy ons kunnen zeggen, of eenig gedeelte der traktaten de authoriteiten verpligt, deze "prinsen" en hunne "volgelingen" toetelaten gedurende eenig gedeelte van den dag in het openbaar te bedelen, en de avonden in de kantienen doortebrengen met dronkenschap en overdaad tot schande en verontrusting van de ingezetenen.

J. D. Nel passeerde Beaufort op heden, op weg naar huis van Blokdrift, op welke plaats de Heer Stretch hem opgeroepen had tegenwoordig te zyn, ingevolge requisitie door het Gouvernement aan Macomo gedaan, om den moordenaar van De Lange uittelevéren; hy zegt dat de Heer Stretch, op de indrukmakendste wyze van Macomo vorderde den misdadiger uittelevéren, maar het eenigst antwoord dat hy kreeg, was, "Ik zal den Gouverneur te Beaufort zeggen wat ik doen zal." Macomo beriep zich op den Hr. Stretch, die, zoo als hy zeide, de mond der Kaffers was, en dat hy voor hen behoorde te spreken; maar de Heer Stretch zeide dat "hy de mond der Kaffers geweest was, maar zulks nu niet meer zyn kon. In Kafferland was alles vreedzaam en rustig, maar in de Kolonie hoorde men van niets anders dan bloedvergieting en roof;" hy had daarom besloten Kafferland te verlaten, daar hy zag dat het vruchteloos was te pogen hun geweld te keer te gaan.

Nel, onder groote opgewektheid verkeerende over den dood van een boezem vriend, in den bloei zyns levens, die eene weduwe en twee hulpelooze wezens heeft nagelaten om zyn verlies te betreuren, beschuldigde zonder schroom den Heer Stretch, den Luitenant-Gouverneur, en Luitenant-Generaal Napier, van oorzaak te zyn aan al deze bloedvergieting, roovery en ellende in de kolonie, waarop de Heer Stretch geen antwoord gaf.

De moord van De Lange heeft niet alleen een gevoel van innige verontwaardiging doen ontstaan onder de Afrikaansche Boeren, maar ook van groot en hartelyk leedwezen dat zy onderdanen zyn van een Gouvernement dat zich zoo weinig bekommert over hunne belangen en het welzyn des lands waarover hetzelve heerscht. Het is niet luid, maar diep, geworteld, stevig—eene stevigheid door wauhoop verkregen.

Ik ben verblyd dat de byeenkomst welke plaats hebben zal op de plaats van den Heer Gert Els, geen geweld of disloyaliteit aan den dag leggen zal, maar een ryp beraden en wel overdacht doel.—*C. F. Times*, 1 *Aug.*

AGENTEN

VOOR DIT BLAD IN DE BUITEN DISTRICTEN.

Beaufort..................	De Hr. A. F. Meiring,
Clanwilliam...............	„ — S. J. du Toit,
Caledon...................	„ — J. J. Tesselaar,
Colesberg.................	„ — James Walker,
George....................	„ — D. Coolhaas,
Graaff-Reinet.............	„ — B. Fincham,
Paarl.....................	„ — J. D. Haupt,
Port Natal................	„ — B. Poortman, M. D,
Swellendam................	„ — John Barry,
Stellenbosch..............	„ — P. Korsten,
Malmesbury................	„ — J. D. A. Freislich,
Somerset..................	„ — C. Moller,
Tulbagh...................	„ — H. F. de Lange Vos.
Tygerberg.................	„ — F. Uys,
Uitenhage.................	„ — J. Brehm,
Wagenm. Vallei, achter Paarl	„ — J. Addey,
Worcester.................	„ — J. Meiring.

14 Nieuwe Maan..........	3u. 45m. 's Namiddags.
21 Eerste Kwartier........	3u. 29m. 's Namiddags.
28 Volle Maan............	1u. 47m. 's Namiddags.

AAN CORRESPONDENTEN.

ALPHA wordt vriendelyk verzocht, ons met zynen wezenlyken naam te begunstigen.

DE ZUID-AFRIKAAN.

KAAPSTAD DEN 13 AUGUSTUS 1844.

DE "Gouvernements Gazette" van ll. Vrydag, bevat gelyktydig Harer Majesteits bekrachtiging van de Weg Ordonnantie, No. 8—1843, en een berigt van het Centrale Collegie van Commissarissen van Publieke Wegen dat eene belasting van *een penny* in het pond geheven en gelegd wordt op de waarde van alle vaste goederen, binnen de *Kaapsche* en *Stellenbossche* Afdeelingen, welke *betaalbaar* zal worden op *den eersten dag van October* 1844.

In de Municipaliteit van de Kaapstad en Groenepunt zal de belasting moeten worden betaald aan den Secretaris van het Centrale Collegie. In de *Kaapsche* en *Stellenbossche* Afdeeling aan den Civilen Commissaris of den Veldkornet der wyk, waarin zoodanig vastgoed gelegen is.

Laat het maximum der belasting, op een penny bepaald worden, misschien zal de werkelyke verponding niet zoo veel zyn. Dit was de verzekering waarmede men dezulken die over eene uitsluitelyke belasting voor den weg klaagden, trachtte te bevredigen. Wy mogen nu wel uitroepen, een mirakel! een mirakel! want, met een surplus van £22,000, worden zy desniettemin aangesproken een penny in het pond te betalen, het maximum bedragen in de Ordonnantie bepaald!

In byvoeging tot deze wel overdachte handeling, vinden wy dat de kennisgeving van het Centraal Collegie eenvoudig de verponding voor de Kaapsche en Stellenbossche afdeelingen te kennen geeft, en geene melding maakt van de andere afdeelingen. Is men voornemens de landeigenaren in die afdeelingen niet opteroepen? Indien zoo, dan zal het stelsel van uitsluitelykheid goed gehandhaafd worden?

Op ll. Zondag predikte de Wel-Eerw. Heer T. VAN DER RIET, geordend Leeraar voor de Nederduitsche Gereformeerde Kerk in deze Kolonie, wiens aankomst van de Hoogeschool, gezamenlyk met den Wel-Eerw. Heer H. DE VILLIERS, wy onlangs aankondigden, in de Gereformeerde Kerk, voor eene talryke gemeente, en gaf algemeen genoegen. Op aanstaanden Zondag zal de Wel-Eerw. Heer H. DE VILLIERS eene Leerrede uitspreken, en ongetwyfeld even veel genoegen geven.

Het late uur waarop wy het vervolg der "*Schets van de vestiging en verderen opbouw van de Nederduitsche Gereformeerde Kerk in deze Volkplanting*" ter plaatsing in ons vorig nommer ontvingen, en de regtmatige begeerte des schryvers om het stuk in beide talen te laten verschynen, heeft aanleiding gegeven, dat wy deszelfs publicatie tot heden hebben opgeschort. Wy kunnen echter niet nalaten hetzelve andermaal, aan de byzondere opmerking onzer Lezers in het algemeen, en van het Gouvernement in het byzonder, aantebevelen.

NIEUW ZEELAND.

Eenigen tyd geleden, gelegenheid gehad hebbende, onzen lezers het verslag mede te deelen van eene gruwelyke slagting door de Inlanders van Nieuw Zeeland, aan eenige Engelsche Volkplantelingen te Claudybaai gepleegd, hebben wy het niet ongepast beschouwd hen in ons blad van heden de byzonderheden medetedeelen eener byeenkomst welke ten gevolge van dit noodlottig voorval, door den Gouverneur van Nieuw Zeeland, met eenige inlandsche Opperhoofden is gehouden, en welke uitliep op eene verklaring aan den kant van Zyne Excellentie, dat, "*daar de Engelschen grootelyks te laken waren, doordien zy het gevecht veroorzaakt en begonnen hadden, en de Inlanders aldus door hun wangedrag in het kwade gesleept waren, hy hunnen dood niet wreken zou!*"

DE EVANGELISCH LUTHERSCHE GEMEENTE.

Met referte tot de mededeeling van den Correspondent omtrent den uitslag der groote Kerkvergadering van de Evangelisch Luthersche Gemeente, gehouden op Maandag den 5de dezer, omtrent het verzoekschrift door den Kerkeraad aan het Gouvernement gedaan, dient, dat gem. verzoekschrift niet zal worden ingetrokken, tenzy er eene oppositie aan den kant der Gemeente bestaat; en, terwyl gemelde vergadering, door dertien leden des rustenden Kerkeraads bezocht werd, en er slechts 6 leden uit dit getal, *tegen* het verzoekschrift waren, de Kerkeraad gevolglyk geene gronden of reden vindt, zulks te moeten doen.—Ook is er van goeder hand vernomen dat het te wenschen ware dat die Heer schryver welke zich als Correspondent opgeeft, zich liever zoekt bezig te houden met wezenlyk nuttige zaken, byzonder voor zyn eigen tydelyk bestaan, daar hy misschien wel genoeg mede te doen heeft, dan den grond te willen leggen tot twist en hatelykheden, en vooral in eene Christen gemeente. Zoude die Correspondent wel eenig gevoel over zulk eene delikate en gewigtige zaak hebben?—(*Een ander Correspondent.*)

DE NEDERDUITSCHE GEREFORMEERDE KERK.

"*Some other means must be resorted to by which the spiritual wants of the Colony may be supplied, other than through the aid of the Dutch Reformed Church.*"

"*Ces propos, diras tu, sont bons dans la satire.*"—BOILEAU.

Schets van de vestiging en den verderen opbouw der Nederduitsche Gereformeerde Kerk in deze Volkplanting.

(Vervolg uit ons Blad van den 30sten July ll.)

Onder de eerste vruchten welke de nu aangenomene meer liberale beginselen omtrent de Godsdienst opleverden, mag men voorwaar rekenen, dat de kerkeraad van de Kaapstad, terstond na de overgaaf dezer Volkplanting, toen het talryk Engelsch garnisoen, hetwelk voor het grootste gedeelte uit belyders van de Episcopaalsche godsdienst bestond, geen gebouw bezat om deze godsdienst in uitteoefenen, aan hetzelve op hun verzoek de Gereformeerde Kerk voor een gedeelte van den Zondag liefderyk inruimde. Zoo als dan ook sedert het jaar 1806, tot aan de voltooying van de St. George Kerk, alhier door de Episcopalen onafgebroken van die Kerk is gebruik gemaakt, zonder dat er ooit of immer by de gemeente van eenige schadeloosstelling of te goeddoening voor dat gebruik van niet minder dan 28 jaren, is gerept geworden.

De groote gebeurtenissen welke in de jaren 1813 en 1814 in Europa plaats vonden, gaven onder anderen ook aanleiding tot onderhandelingen tusschen het Hollandsche en Britsche Gouvernement wegens de door laatstgemelde natie veroverde kolonien gedurende den oorlog; en by het traktaat van Londen, van den 13 Augustus 1814, *(a)* tusschen die beide Mogendheden gesloten, werd deze Volkplanting door hare oude meesters aan Engeland afgestaan. *(b)*

Het zal wel geen betoog behoeven, dat waar de eene Souverein aan eenen anderen landen of kolonien by verdrag afstaat of daarvan cessie geeft, zoodanig afgestaan land met de op hetzelve hechtende lasten of verbintenissen aan den nieuwen eigenaar overgaat, en dat deze van zynen kant verpligt blyft de verkregene regten der ingezetenen van het afgestaan land of kolonie, te eerbiedigen.

Men moet het dus daarvoor houden, dat de kroon van Engeland onder zoodanige stilzwygende voorwaarden, ook het eigendom van deze Volkplanting heeft verkregen. Deze waarheid in het algemeen, zal ook wel in het byzonder van toepassing zyn op den toestand van onze Nederduitsche Gereformeerde Kerk, voor zoo verre ook zy zekere verkregene regten mogte bezitten of de voormalige regering ten haren opzigte verbintenissen mogte hebben aangegaan, welke als lasten altyd op dit land moeten blyven.

Er is dan ook geene daadzaak voor handen, waaruit men zou kunnen afleiden dat de Britsche Regering van dien tyd zich van de aangegane verbintenissen van haren Hollandschen voorganger heeft willen afmaken; integendeel, het het wat aanbelangt de Nederduitsche Gereformeerde godsdienst, ook na bovengemelden afstand alles als te voren, voortgaan; en zulks niet alleen met betrekking tot de reeds bestaande kerken en gemeenten, maar ook met die welke er van tyd tot tyd, naar mate zulks de behoefte vorderde, gaande weg in de buiten-distrikten werden gesticht, en doorslaande blyken opleverden van den altyd toenemenden bloei en wasdom van die geloofs-leer en de voortdurende gehechtheid der latere ingezetenen aan de godsdienst hunner brave voorouders.

In het jaar 1816 was de gemeente in de Kaapstad zoo zeer toegenomen, dat eene behoorlyke waarneming van het leeraars en herder-ambt gebiedend vorderde dat de predikanten aldaar werden vermeerderd. Reeds in 1759 telde men hier drie leeraars en ik vind niet wat aanleiding hebbe gegeven dat dat getal door den Commissaris Generaal de Mist by zyne kerkorder *(c)* tot twee is verminderd geworden. Dan wat hier ook van wezen moge, de regering, doordrongen van de gegrondheid der desaangaande aan dezelve gedane vertoogen, stond niet lang in twyfel om in de wezenlyke behoefte der gemeente te voorzien door van toen of weder een' derden predikant of leeraar voor dezelve aantestellen. Ook de Commissarissen van Onderzoek aan wier aandacht en nasporingen in het jaar 1826, de zaken der Gereformeerde Kerk niet zyn ontgaan, moeten zich met de overtuiging dier behoefte allezins vereenigd hebben; want zy hebben geene reden kunnen vinden daaromtrent eene verandering of vermindering der leeraren van de Hoof kerk aantebevelen.

De eenigste *gecombineerde kerk vergadering* waarvan de koloniale geschiedenis voor die in het jaar 1824 gehouden, gewaagt, had in 1745 plaats. Dezelve was zaamgesteld uit afgevaardigden der vyf toen bestaande kerken *(d)* en aan haar weder den naam van *gecombineerde kerk vergadering* door de classis van Amsterdam gegeven in plaats van classicale vergadering. By de reeds gemelde kerkorde van Commissaris Generaal de Mist was *(e)* wel is waar bepaald, dat ten einde het Gouvernement eene meerdere zekerheid zoude kunnen hebben, dat al de bepalingen in die order vervat of welke daarna nog daar mogten worden bygevoegd op eenen regelmatigen voet binnen deze volkplanting wierden naargekomen, er eene proeve genomen zoude worden, of het uitvoerlyk en dienstig zoude zyn, om ten minsten alle twee jaren, in de maanden October en November, voor de hervormde gemeente dezer volkplanting, binnen deze hoofdplaats eene algemeene kerk-vergadering te houden, en welke dan moest worden zaamgesteld uit de twee predikanten en twee ouderlingen der hoofdplaats, en de predikanten en een ouderling uit elke gemeente van de buitendistrikten;—en gehouden worden ten bywezen van twee Commissarissen-politiek daaraan door den Gouverneur in der tyd toetevoegen, ten einde in dezelve de regering te vertegenwoordigen. Dan deze bepaling bleef tot het jaar 1824 een doode letter; als toen echter ondervond men dat er wigtige redenen waren om niet langer de wyze voorziening dier kerkorder op dat stuk te veronachtzamen, maar werd de bedoelde vergadering toen onder den naam van *Synode* gehouden, en zaamgesteld uit afgevaardigden van alle de destyds bestaande kerken, welke reeds tot dertien waren vermeerderd. *(f)* In dezelve liet zich de regering niet alleen door twee Commissarissen-politiek vertegenwoordigen, maar werden ook nadat de beraadslagingen ten einde waren gelopen, de door de Synode genomene besluiten en gemaakte bepalingen ter goedkeuring aan haar onderworpen, even als het in de Nederlanden sedert het begin der reformatie gebruikelyk is geweest om van de wetgevende magt de goedkeuring van het verrigte in synodale vergaderingen te vragen; hebbende onze voorouders om wyze redenen, het beginsel aangenomen dat ter voorkoming van botsingen en andere ongeregeldheden de kerkelyke magt aan de wereldsche in zekere opzigten moest ondergeschikt blyven *(g)*

De leden der gemeente hier aan de hoofdplaats werden in het jaar 1829 wederom bevonden zoo zeer aangegroeid te zyn, dat in het toen bestaand kerkgebouw de helfte daarvan niet naar behooren kon worden geplaatst, en opdat zy niet daardoor terug zouden worden gehouden om de openbare godsdienst by te wonen, werd er in den kerkeraad een voorstel gedaan om een tweede kerk te doen bouwen, en vervolgens daartoe ook besloten; dan het liep tot het begin van het jaar 1833 aan, voordat de eerste steen daarvan werd gelegd. De middelen tot dekking der kosten moest men uit vrywillige inschryvingen en liefdegaven trachten te vinden, daar het de regering, ofschoon zy van de bestaande behoefte geenzins onkundig bleef, geenzins heeft goedgedacht, om behalven een stuk gronds tot het bouwen der Kerk van stadswege geschonken, uit de publieke inkomsten een heller of penny daartoe bytedragen.

(Het vervolg hierna.)

(a) Het gebruik der Evangelische Gezangen, werd den 9 January 1814, by de gemeente ingevoerd. Men zie een berigt des aangaande van nu wylen den Eerw. Do. C. Fleck, in de Gouvernements Courant van den 15 January daaraanvolgende.

(b) Zie Gouvernements Courant, van 29 Augustus 1815.

(c) Artikel 25.

(d) Te weten: *Kaapstad, Stellenbosch, Drakenstein Zwartland, Waveren* naderhand *Tulbagh* genoemd.

(e) Artikel 46.

(f) Te weten:—*Kaapstad, Stellenbosch, Paarl, Zwartland, Tulbagh, Caledon, Graaff-Reinet, Swellendam, George, Hottentots Holland, Uitenhage, Beaufort* en *Cradock*,—de kerk van *Drakenstein* bestond toen over lang niet meer.

(g) Men zal hiervan behalve de afdoenende bewyzen in de handelingen der beruchte Dordsche Synode van de jaren 1618 en 1619, ook blyken aantreffen in de vroegere zoo wel provinciale als nationale Synode in de Nederlanden gehouden b. v. In de Prov. Synode: van 1574, in de Nationale Syn. van 1578, 1581 en 1586, enz. En zy die met eenige opmerkzaamheid de berigten aangaande de gebeurtenissen in Schotland gedurende de laatste jaren hebben gelezen en overwogen, zullen zeker hun zegel hechten aan het beginsel waarvan de vaderen zyn uitgegaan.

Originele Correspondentie.

Lectori Salutem!

In de onderhandeling tusschen de Scholarchen en my heeft zich eene derde party, en wel de "naamlooze prul schryver," gemengd. Zie *Cape Town Mail*, Vol. III, No. 178 en 179. De mocial noemt zich *the Public*, het publiek. Dubbelzinnig. Volgens het gemeene spraakgebruik beteekent het én het volkje (*plebecula*,) én één of meer volksleiders, die hun geraaskal uitventen voor het gevoelen der meerderheid of van allen. Het zal geen groot misslag zyn (meen ik) indien men denkt aan degenen, die, in Europa den hongerdood ontsnapt, hier voor onderhoud, welvaart, verryking en Theater—heerlykheid, (*) welke zy aan de goedaardigheid der ingezetenen te danken hebben, betalen met bespottelyke vooroordeelen, lagen haat, gemeenen laster en dadelyke onregtvaardigheid: niet oogelyk aan

"Vuige zwaluwen,
Die 't gastvry rietverdek
Bevuilen met walgelyk gruweldrek."

Maar hy wil ook gehouden worden voor NOTUS; dat is: bekende en menschenkenner. *Notus, quid minime notus!*—of hy eenzelvigt zich met den *Notus*—den vochtigen, onguren wind—die van de Ouden gehouden werd voor eene der plagen van het menschelyke geslacht. Dat heeft eenigen schyn. Doch aannemelyker is het dat de *Minime notus* Notus uitgelapt heeft voor *Nothus*, dat is: bastaard, valschaard. Nu, waarom niet? Hy geeft immers blyken dat hy in het NOTHEUEIN, *vervalschen, knoeijen* nog al eenige behendigheid heeft. Zie hier één bewys uit vele, die in zyne pseudo logien (§) voorkomen:

Hy wryft kwaadsprekend en lafhartiglyk de geestelykheid der Nederduitsche Gereformeerde Kerk aan dat dezelve pligt verzuimt en degenen, die van ons in denkwys over het schoolwezen verschillen, dreigt naar den Duivel te zullen zenden. Op welken grond? Op geenen anderen, dan eenige duistere regels van myne hand, maar niet door my openbaar gemaakt; waarvan hy den waren zin niet heeft kunnen vatten: en een' enkele zinsnede, waarvan hy de ware bedoeling niet heeft willen vatten.—Wat? Hem en zyns gelyken naar den Duivel zenden! Als of het noodig zoude zyn te zenden, die, zoo zy zich gelyk blyven, die bestemming, uit vrye keuze bereiken. Hy spreekt kwaad; want hy *dicht* het my toe, en met oogmerk om my hatelyk te maken.

Hy betigt lafhartiglyk; want hy houdt zich schuil, en beschuldigt dan nog niet regtstreeks, maar zydelings, opdat hy niet achterhaald worde in eigenen persoon.

Die "verwaande zedenmeester" wyt, (wederom *zydelings*) my en myne Ambtsbroeders de onkunde, misnoegdheid en armoede der landbouwers: maar de ware redenen van de armoede en misnoegdheid hebben zulke diepe indruksels in de gemoederen der Zuid Afrikanen nagelaten en zyn zoo algemeen bekend in ieder land der Christen-wereld, dat niemand onbeschaamd genoeg zal zyn om ons daarmede te betigten, tenzy de schuldige oorzaken zelve. Wat de onkunde betreft; de onkundigste onzer ledematen weet meer dan *Nothus* in het oog houdt: onder andere weet hy dat het niet noodig is eenen mocial naar den Duivel te zenden.

Maar dat alles slechts in het voorby gaan: de hoofdzaak is, dat *Nothus* ons nageeft dat wy onze kudde scholen (in het gemeen) en Zendelings-werkzaamheden leeren verachten: zelfs, dat wy, met voorbeeld en woorden, niets anders doen dan dit.—Dat riekt naar hoogverraad!—maar het bewys?—hy blyft het schuldig. Zeggen wy wat er van de zaak is.

Voor dat de Geest
"Die al wat is verzet, en alles even scheef;"

Voor dat de geest dezer eeuw—de geest van het Illuminatisme, Liberalisme, Dispotisme, enz,—want die geest is een in vele verschyningen;—de Zendelings-genootschappen in zyne bescherming had genomen met het verraderlyke oogmerk om den geest van het Zendelings-wezen uit te dryven, en zich met het ligchaam te bekleeden; voor dat Protestantsche Zendelings genootschappen zich hadden laten verschalken om eenigzins dienstbaar te worden aan den tydgeest, in het voortplanten van vergode begrippen, kundigheden en ontwerpen;—voor dat de poging daartoe zelve openbaar was aan de welmeenende, maar eenvoudige, werktuigen...... Maar waartoe hiervan opgehaald? Waartoe ontsluyerd hetgeen niemand door den damp, die opstygt uit den afgrond van het Liberalisme, zien kan, of opmerken wil?

"Denk, voor wie gy op gaat treden:
Lieden op hun wysheid stout,
In den *waarheidshaat* veroud,
Die geen oorsprong nam van heden.

Zoo dan: *claude jam rivos:* (en waartoe meer?) *sat prata biberunt.*

Bovendien ben ik den naamloozen snappers geene onderwyzing schuldig over de toedragt der gebeurtenissen, en geene bekendmaking van "de verborgenheid der goddeloosheid, die" in het staatkundige en kerkelyke, "alreede gewrocht wordt." Doch mynen, met my, verbondenen in hetzelfde geloof, éene hoop en gelyke verwachting, die, door het gepraat misleid, my mogelyk als afvalligen zouden beklagen, ben ik verpligt verzekering te geven, dat ik hun niet ontvallen ben. Met het oog op dezulken heb ik de pen opgenomen, en zal ik dezelve nog eenige oogenblikken voeren.

De onderneming der Zendelings Genootschappen was my weleer dierbaar als de *ware* beschaving van het menschdom, als het belang van het Godsryk, als de verheerlyking van den Zaligmaker: Zy heerschte in myn hart, in myne verbeelding, in myne redenen, in myne pogingen. Ook na het jubeljaar (1830—1831) van het vloekgespan, by voortduring, en nu nog bemin ik ze, als éene stoffe van vertroosting onder zoo vele, welke de staatkunde en het kerkelyke belang opleveren van eenen anderen aard. Ik was voorstander toen de tuimelgeesten, door hun instinkt gedrongen, zoo hevig scholden, als zy nu de bediening der Heidenen pryzen.—Ik ben het nog, en wel omdat er nog heden veel meer goeds in is dan kwaads; omdat *de* Zendelingen beter zyn dan hunne *recrue*-lofredenaars; omdat *zeer vele* Zendelingen Godzalige mannen zyn; omdat *vele* Zendelingen vry gebleven zyn van *sektarische* smetten; en omdat *sommige* Zendelingen de Evangelisten evenaren of nabykomen. Twintig jaren lang heb ik (hoe weinig ook, niet te min welmeenend, hartelyk,) medegewerkt door woord en daad. Ik heb van het myne er jaarlyks toe bygedragen. Kunnen de bedilzieke Nothi hetzelfde zeggen? Of behooren zy ook tot de ontvangers, niet tot de gevers? Niets ligter, dan lofredenen uit te balken onder het babbelende geslacht: maar uit de vruchten kent men den boom.

Hetgeen ik—daartoe gevergd—van my gezegd heb, kan grootendeels ook gezegd worden van de godsdienstigen onder de belasterde Zuid Afrikanen in het gemeen. Wie hebben in de Kaapstad, op de Dorpen en in derzelver omtrek de Oefenings-huizen en Scholen gebouwd, waarin de gekleurde bevolking onderwezen wordt? Hoe vele zulke verzamelplaatsen worden er gevonden, waarvan de kosten van opbouwing en instandhouding niet geheel of gedeeltelyk door leden der Nederduitsche Gemeente gedragen worden? Door wat wonderwerk zyn de vyf bedehuizen voltooid in de Gemeente van de Paarl en Wellington, zoo onze ledematen niets geleerd hebben, dan Zendelings-werkzaamheden verachten? Was het verachting, die hen aangezet heeft om, binnen den tyd van elf jaren, terwyl ik hier Leeraar was, drie zulke stichtingen—eene in den Franschen Hoek en twee op Drakenstein—op te rigten, op eigene kosten, zonder groote ondersteuning van elders? En, waartoe wordt het geld besteed dat in de Gereformeerde Gemeenten van Kaapstad, Paarl, Stellenbosch, Tulbagh, Worcester, enz, jaarlyks en by byzondere gelegenheden ingezameld wordt, door bestierders van Zendelings Genootschappen, zoo het niet gegeven en ontvangen wordt, tot verbreiding van het Evangelie onder de heidenen; zoo het waar is, hetgeen Nothus voor eenige weken geschreven heeft, dat de Gereformeerden daar niets voor over hebben?: Doch genoeg; de offers der christelyke gehoorzaamheid zyn Hem welgevallig, wien zy toegebragt worden, al merkt de wereld ze niet op, zoo die zelfs de verdienste zich toeeigent en of zy ook schoon van deze bespot worden.

Gy nu—gy duizenden—tot wie en met wie ik, in den loop van twintig jaar, gesproken heb, op u beroep ik my als getuigen! Getuigt tegen my zoo ik ooit de Evangelie bediening onder de Heidenen heb zoeken verachtelyk te maken; zoo ik die niet aangeprezen heb, wanneer het te pas kwam.

Wat scholen betreft...... Hoo! daarover handelt men met schoolpotentaten. Zoodra de Heer Q zynen naam by den lombard gelost zal hebben, zal ik op zynen *Sermoen* eene toepassing maken.

V. D. LINGEN.

(*) Theater—grandor.

(§) *Pseudologia*, onwaarheden voorgedragen als eene Godspraak.

NIEUW ZEELAND.—BELANGRYKE EXTRACTEN.

Verslag van de handelingen eener byeenkomst te Waikanae, zynde een aanzienlyk ligchaam inlanders (insluitende de opperhoofden Rauparaha en Ranhaeata) tegenwoordig.

Op Maandag den 12 February 1844, landde Zyne Excellentie Gouverneur Fitzroy, vergezeld door Sir Edward Home, Kapitein van H.M.S. *North Star*, Majoor Richmond, de Heer Commissaris Spain, de Heeren Hamilton, Forsaith, en verscheidene officieren van H.M.S. *North Star*, te Waikanae. Zyne Excellentie en gevolg werden op het strand ontvangen door den Eerw. Heer Octavius Hadfield, de Heeren Symond, G. Clarke, en een groot ligchaam inlanders, die ten getale van drie honderd en daarboven op een groot plein byeen kwamen. Zyne Excellentie begon met het lezen van het volgend adres:—

Ik groet u opperhoofden en oudsten; ik wensch u gezondheid; moge er vrede onder u zyn; ik ben verblyd u te zien. Ik verheug my u hier te ontmoeten. Ik heb u veel te zeggen, vele belangryke zaken. Ik heb gehoord van alles dat plaats gevonden heeft—eenige dingen zeer goed, maar anderen zeer slecht. Wanneer ik uwe kerk, het werk uwer eigene handen aanschouw, en wanneer ik van uwen waren vriend, de Heer Hadfield, hoor hoe veel voortgang gy gemaakt hebt in christelyke kennis, verheug ik my zeer; maar wanneer ik van het kwaad hoor dat door sommigen van u gepleegd is, kan ik naauwlyks gelooven, dat hetzelve door sommigen van hetzelfde volk is gepleegd; zoo slecht is het in myne oogen.

Ik heb alles gehoord wat er te Wairau is voorgevallen, volgens het verhaal der Europeanen, en het heeft my grootelyks gesmart. Ik verzoek u thans om uw verhaal, opdat ik beiden vergelyken en billyk oordeelen kan; wanneer ik uw verhaal gehoord heb van dien donkeren dag, zal ik hetzelve overwegen, en u dan zeggen wat ik doen zal.

Het slechte nieuws dat ik gehoord heb omtrent het wreedaardig vermoorden van de blanke menschen te Wairau, nadat zy opgehouden hadden te vechten, en zich op uwe eer verlaten hadden, heeft myn hart zeer verdonkerd en myn gemoed beneveld. Maakt my uw verhaal bekend, opdat ik hetzelve met het ander vergelyken kan, en achter de geheele waarheid komen.

Toen ik het eerst hoorde van den dood myner vrienden, van de Engelschen die te Wairau gevallen zyn, was ik zeer kwaad, en voornemens dadelyk herwaarts overtekomen met verscheidene oorlogschepen, soldaten en vuurschepen, (stoombooten) Had ik zulks gedaan, dan zouden uwe belden gedood, uwe kanoes verbrand, en uwe huizen verwoest zyn, want ik zoude eene onwederstaanbare magt met my gebragt hebben.

Maar deze waren haastige, kwade, onchristelyke gedachten. Dezelve gingen spoedig voorby. Ik overwoog de geheele zaak. Ik zag dat de Engelschen, zelfs volgens hunne eigene opgaaf, zeer te laken waren, en ik zag hoe zeer men u getergd had. Toen besloot ik myne woede ter zyde te stellen, en vreedzaam naar u te komen. Laat my nu uw verhaal hooren.

De Heer Clarke vertolkte het voorgaand adres.

Rauparaha stond toen op, en vele stemmen uit de menigte zyner landgenooten verzochten hem regtuit te spreken opdat zy het hooren konden. Hy zeide—

"In den aanvang dezer schermutseling had men geen kwaad in zin. Land is de grondslag van al onze moeijelykheid; de Europeanen zeggen dat het hen toebehoort, maar wie zegt dit buiten hen? De *Tory* kwam naar Port Nicholson, en dit was het begin van het kwaad. Wy hadden gehoord van den verkoop dier plaats door Warepori en Puni; Warepori rookte zyn tabak en droeg zyne kombaarsen *alleen:* wy stemden nimmer daarin toe; men betaalde, maar wy hebben het nooit ontvangen. Aldus ontkiemden de zaden van het kwaad; wie gaf Warepori last betaling te ontvangen? Wie gaf hem last zulks in het geheim te doen? Waarom versamelde hy niet het volk, en betaalde hetzelve?

"De *Tory* ankerde voor Kapiti. Kolonel Wakefield wilde al het land koopen." (Hier meldde Rauparaha de namen van verscheidene plaatsen.) "Maar al hetgeen ik verkocht, was Blindebaai en Moordbaai; ik en Tungia verkochten deze plaatsen, en Warepori en Puni verkochten Port Nicholson. Het land dat ik aan Kolonel Wakefield verkocht, verkocht ik zelf; ik heb niemand gerandpleegd. Kolonel Wakefield ging toen naar Taranki, en toen hy terug kwam, maakte hy aanspraak op al het land: niets werd over Wairau gezegd tot hy nu daarop aanspraak maakt.

"Er geschiedde geene genoegzame betaling, al hetgeen ik ontving was" (hier begon hy zekere artikelen optenoemen, maar men zeide hem dat het onnoodig was.) Rauparaha vervolgde—"Ik begeer dezelve optenoemen, want Kolonel Wakefield zegt 'de Maories houden het land terug waarvoor ik betaald heb.' Porirua wordt mede gevorderd door Kolonel Wakefield maar Rangihaeata zal nimmer toestemmen het zelve te verkoopen. Nu kom ik tot Wairau.

"Wairau werd genomen door Thompson en Wakefield (menende Kapitein Wakefield.) Toen wy hoorden dat het land door hem opgemeten werd, gingen wy naar Nelson om hen zulks te verbieden; wy gingen naar het huis van Kapt. Wakefield; hy zeide,—'ik moet Wairau hebben;' ik zeide, neen; hy antwoordde, 'ik moet het hebben;' ik antwoordde, 'neen, gy zult het niet hebben;' hy zeide, 'indien gy het niet opgeeft zult gy op deze wyze gebonden worden.' (Hier plaatste Rauparaha, ter opheldering van de bedreiging van Kapt. Wakefield, zyne handen in de houding van iemand die geboeid is.) Rangihaeatea zeide, 'ik zal Wairau niet opgeven, noch zal ik my door u gevangen doen nemen.'

"Kapt. Wakefield zeide toen, 'wy zullen u doodschieten;' ik antwoordde, 'wel, wat is daaraan gelegen, wy zullen ons leven verliezen, maar Wairau zal niet genomen worden.'

"Na dit mondgesprek te Nelson, zond Kapt. Wakefield eenige landmeters herwaarts, en daaronder de Heer Cotterell. Wy hoorden dat de opmeting van Wairau bykans geëindigd was; Puaha ging hen zeggen dat zy ophouden moesten, maar zy luisterden niet; Puaha keerde naar Porirua terug en verhaalde ons zulks.

"Wy stonden toen op; de opperhoofden en oudsten begaven zich aan boord van eene schoener, en de jongeren in kanoes, naar Cloudybaai. Wy vertoefden eenigen tyd te 'Te Awaiti,' en gingen toen naar Wairau; wy roeiden voort tot dat wy de Heer Cotterell zagen; wy bragten toen al hunne goederen, enz. naar den mond van de rivier; onze slaven en de Europeanen werden gebezigd de goede en te ontruimen; wy roeiden toen tot aan den mond, en zagen den Heer Barnicoat; zeiden dat wy gekomen waren om hem te halen; hy had geene schuit, dus namen wy hem en zyne goederen aan boord van myn kanoe, en vervoerden hem tot aan den mond van de rivier, vooraf de hutten verbrand hebbende welke zy opgerigt hadden; de Europeanen vertrokken toen naar Cloudybaai, en van daar naar Nelson; wy waren langs de rivier aan het planten; hierna arriveerde de Heer Tuckett met eenig volk om te meten; ik ging naar hem en zeide, 'kom mynheer Tuckett, gy moet heen gaan;' hy zeide, 'ik moet het land opmeten;' ik antwoordde, 'neen, gy zult het niet doen,' en bragt hem aan den mond van de rivier; ik verzocht den heer Barnicoat by my te blyven tot dat de schuit hem kwam afhalen; de schuit met den heer Tuckett was naar Nelson gegaan.

"Wy gingen voort met planten, tot dat wy op zekeren dag de *Victoria* (Gouvernements brik) zagen; toen waren onze harten verblyd, want wy dachten dat de Heeren Spain en Clarke gekomen waren om de kwestie onzer landeryen te schikken; langs verschillende deelen der rivier verspreid zynde, namen wy geene verdere kennis, verwachtende dat een bode van de Heeren Spain en Clarke aankomen zoude; maar een bode kwam zeggen dat het een leger was, en dat het bezig was deszelfs geweren schoon te maken, en de vuursteenen op de geweren te zetten; en, Puaha ontmoet hebbende, hield men hem gevangen; zy zeiden, 'waar zyn Rauparaha en Rangihaeata?' Puaha zeide, 'boven aan de rivier.' Zy zeiden, 'laat ons gaan.' Puaha was verblyd dit te hooren, daar hy bevreesd was dat zy hem zouden dooden. Hy nam naderhand de gelegenheid waar, liep weg, en kwam naar ons Een bode was vooraf gekomen om my te zeggen dat Puaha en Rangihaeata door de Europeanen gevangen waren. Naderhand kwamen Rangihaeata en Puaha aan, en wy raadpleegden wat ons te doen stond. Ik stelde voor in het woud te gaan, maar zy zeiden, 'neen, laat ons blyven waar wy zyn; wat hebben wy gedaan, dat wy aldus omeingeld moeten worden?'

"De Europeanen sliepen op eenigen afstand van ons af, en nadat zy hun ontbyt genomen hadden, kwamen zy naar ons in twee boten. Wy bleven op dezelfde plaats zonder voedsel; wy waren grootelyks beangst. Vroeg in den morgen waren wy op den uitkyk, en een onzer spioenen die hen in het oog kreeg terwyl zy om het punt kwamen, riep uit, 'daar komen zy, daar komen zy.' Onze vrouwen hadden vuur aangelegd, en eenige aardappelen die overgebleven waren gekookt, en wy aten dezelve haastig op toen zy in gezigt kwamen. Cotterell riep uit, 'waar is Puaha?' Puaha antwoordde, 'hier ben ik, kom hier by my. Zy zeiden weder, waar is Puaha, en Puaha groette hen weder. Cotterell zeide toen, 'waar is de kanoe voor ons om overtevaren. Thompson, Wakefield en eenige andere heeren kwamen met een policiedinaar over om my te pakken, maar het grootste getal bleef aan de andere zyde van de kreek. Thompson zeide, 'waar is Raupahara?' Ik antwoordde, 'hier.' Hy zeide, 'kom, gy moet met my gaan.' Ik vroeg, 'waarheen?' Hy zeide, 'aan boord van de *Victoria*.' Ik zeide, 'waarom?' Hy antwoordde, 'om over de huizen te spreken die gy verbrand hebt.' Ik zeide, 'welke huizen heb ik verbrand?—was het een tent aan u toebehoorende, dat gy er zulk een leven over maakt? Gy weet dat het zoo niet is; het was niets anders dan eene hut van ruigten, die op myn' grond gestaan zyn; daarom zal ik niet naar boord gaan, noch zal ik my doen binden; indien gy kwaad zyt over het land, laat ons dan bedaard daarover spreken; ik geef er niet om, al moesten wy den geheelen nacht en ook morgen daarover spreken; en wanneer wy geëindigd zyn, zal ik over de zaak van het land beslissen.' De heer Thompson zeide, 'wilt gy niet gaan?' Ik zeide, 'neen,' en Rangihaeata die geroepen was en met wien men gesproken had, zeide zulks ook. De heer Thompson vroeg toen om de boeijen, en hield den lastbrief omhoog, zeggende, 'ziet dit is het boek der Koningin, dit is de Koningin die u, Rauparaha, doet binden.' Ik zeide, 'ik zal noch naar u, noch naar uw boek luisteren.' Hy was in groote drift; zyne oogen rolden in het hoofd, en hy stampvoette.—Ik zeide dat ik my liever zou doen dooden dan binden. Hy riep toen den policiedienaar, die de boeijen begon te openen en naar my te komen. Thompson pakte my by de hand, en ik stiet hem weg, zeggende, 'waarom doet gy dat?' Thompson riep toen uit, 'vuur!' Hy riep eens, en toen riepen Thompson en Wakefield te gelyk 'vuur!' De Europeanen begonnen de kreek overtekomen, en toen zy overkwamen losten zy eerst een schot; de vrouwen en kinderen zaten rondom het vuur; wy riepen uit, 'wy zullen doodgeschoten worden.' Na dit schot, vuurden zy een salvo, en een van ons werd gedood; toen een ander, en drie werden gedood; wy kwamen toen haastig by elkander, de geweren van de soldaten waren op ons aangelegd (hier beschreef hy de afstand tusschen de partyen.) Ik en Puaha riepen uit, 'vrienden staat op, en schiet eenige hunner in betaling dood.' Wy waren bevreesd omdat zy zeer naby waren. Wy vuurden weder en doodden Rongo, de vrouw van Rangihaeata. Wy gingen toen manmoedigлyk aan het vechten, en de Europeanen begonnen te vlugten. Zy ginnen allen op de vlugt, schietende terwyl zy aftrokken; de heeren gingen ook op de vlugt. Wy vervolgden hen, en doodden hen naar mate wy hen in handen kregen. Kapt. Wakefield en de Heer Thompson werden naar my gebragt door de slaven die hen gevangen hadden. Rangihaeata kwam naar my loopen, uitroepende, 'wat doet gy, uwe dochter is dood? Wat doet gy, zeg ik?' waarop eenige heidensche slaven hen doodden (Rauparaha gaf hier uitdrukkelyk te kennen, dat zy die de gevangenen ter dood bragten, 'duivels,' dat is, geene zendelingen, maar heidensche inlanders waren) op de aanhitsing van Rangihaeata; noch Puaha noch de Christen inlanders waren toen tegenwoordig.

"Er verliep geen tyd tusschen de vlugt en de slagting der gevangenen. Toen de gevangenen gedood werden, was het volk nog bezig met de achtervolging, en voordat hetzelve terug keerde waren allen gedood. Ik vergat te zeggen, dat de Heer Cotterell, gedurende de achtervolging, toen wy op den top van den heuvel kwamen, eene vlag opstak en zeide, 'dit is genoeg, houdt op met vechten.' De Heer Thompson zeide, 'Rauparaha, spaar myn leven!' Ik zeide, nog kortelings geleden wilde ik met u op eene vriendelyke wyze spreken, maar gy wildet niet, en nu zegt gy red myn leven, ik wil u niet redden."

Rauparaha vervolgde—"Het is in onze oorlogen niet gebruikelyk de opperhoofden onzer vyanden te sparen. Wy beschouwen onze overwinning niet als volkomen, tenzy wy de opperhoofden onzer tegenpartyders dooden. Onze driften waren zeer ontvlamd, en wy konden niet nalaten de opperhoofden te dooden."

Rauparaha ging toen zitten.

Zyne Excellentie de Gouverneur zeide, ik dank u voor het verhaal door u aan my gedaan. Ik zal nu de geheele zaak aandachtig overwegen, en binnen eenen korten tyd uitspraak doen.

Na een stilzwygen van omtrent een half uur, stond Zyne Excellentie op, en sprak de inlanders aan als volgt:—

Nu heb ik beide partyen gehoord; ik heb over beide oppen nagedacht, en ben bereid uitspraak te doen.

Ik, de vertegenwoordiger van de Koningin van Engeland, de Gouverneur van Nieuw Zeeland, heb myne uitspraak gereed, welke deze is. Luistert gy opperhoofden en oudsten naar myne uitspraak.

In de eerste plaats waren de Engelschen verkeerd; zy hadden geen regt huizen te bouwen op land waarop zy hun regt niet bewezen hadden, welks verkoop gy ontkendet, en waarover de Heer Spain niet beslist had

Zy waren verkeerd om u te willen gevangen nemen, die geene misdaad gepleegd had.

Zy waren verkeerd land afteperken en optemeten, in weerwil van uwe herhaalde weigering om hen zulks toetelaten, voordat de Commissaris over hunne vordering uitspraak had gedaan.

Indien gy Engelschen waart, zoudet gy geweten hebben dat het verkeerd was eenen Magistraat tegenstand te bieden, maar onbekend zynde met de Engelsche wet, is uwe zaak omgekeerd.

Indien dit alles geweest ware, indien eene worsteling het verlies van leven in het gevecht had veroorzaakt, konde ik, hoe verkeerd en slecht dit ook in het oog van God had geweest, u niet zoo erg als de Engelschen gelaakt hebben.

Het aller slechtste gedeelte van het Wairau gevecht, dat gedeelte waar gy zoo aller verkeerdst handeldet, was het dooden van ongewapende menschen die zich hadden overgegeven, die zich op uwe eer als opperhoofden verlieten. Engelschen dooden nooit hunne gevangenen; Engelschen dooden nooit menschen die zich overgegeven hebben. Het is de afschuwelyke dood van deze menschen dat myn gemoed met treurigheid heeft vervuld, dat myn hart verdonkerd, dat my met droefheid vervuld heeft. Maar ik weet hoe moeyelyk het is woedende menschen te bevredigen, wanneer hunne driften ontvlamd zyn. Ik weet dat gy berouw hebt over uw gedrag, en nu leed draagt dat die menschen gedood zyn; en myne uitspraak is, dat daar de Engelschen grootelyks te laken waren, en daar zy het gevecht veroorzaakt en begonnen hadden, en daar gy in het kwade gesleept zyt door hun wangedrag, ik hunnen dood niet zal wreken.

Laat ons voortaan zonder wantrouwen,—vreedzaam met elkander omgaan. Ik heb u myne uitspraak bekend gemaakt, en myn woord is heilig.

Ik zal de Engelschen straffen, indien zy doen willen hetgeen onregtvaardig of verkeerd is; gy, opperhoofden, moet my helpen om voortekomen dat de inlanders geen kwaad doen, zoo dat wy gelukkig in vrede kunnen leven,—helpende de een den ander, en elkander goed doende—geen mensch zyn naasten benadeelende of beroovende, maar vryelyk koopende en verkoopende wat wy verlangen, met toestemming van den ander, maar niet onwilliglyk; uit zoodanige handeling zullen wy wederzydsch voordeel trekken. De inlanders moeten zich niet bemoeijen met Engelschen die zich op wettig gekocht land vestigen; de Engelschen zullen niet mogen overschreden op land dat door de inlanders niet wettiglyk is verkocht.

Op geene tuinen, landeryen of kerkhoven zullen de Engelschen eenige overschredingen plegen, of dezelve mogen aanraken, behalve op verzoek van den inlander aan wien dezelve behooren; waar er getwyfeld wordt aan de grensscheiding van verkocht land, moet men zich tot de wetgeving rigten. De wetten zullen regt verschaffen, en ik zal verantwoordelyk zyn voor derzelver uitoefening door bevoegde personen.

U, aan den raad uwer ware vrienden, de Zendelingen, de Beschermers en de ambtenaren van het Gouvernement berelende, zeg ik u thans vaarwel, en wensch u alle gezondheid en den zegen Gods toe.

De Heer Forsaith vertolkte.

Zyne Excellentie stelde Majoor Richmond toen aan de vergadering voor, en zeide door middel van de vertolking van den Heer Clarke—"Vrienden, deze is de Superintendent van het Westelyk Distrikt, hy zal gedurende myne afwezigheid in alle gevallen handelen zoo als ik zelf zou gedaan hebben; en ik begeer dat gy tot hem opziet om raad en bescherming, en hy u mede eenig narigt geve dat gy verlangen moogt over onderwerpen in verband staande met uwe welvaart."—De Heer Commissaris Spain werd toen voorgesteld door Zyne Excellentie, die zeide—"Gy kunt onbepaald vertrouwen stellen in de billykheid en onpartydigheid waarmede de Heer Spain voorgewende vorderingen op land onderzoeken, en over den aard van voorgewende koopen, uitspraak doen zal. Hy zal mede magt hebben onderzoek te doen in gevallen waar het noodig is, en verdere vergoeding doen geven waar zulks met regt kan worden gevorderd."

Zyne Excellentie, en de Heeren die zich by hem bevonden, stonden toen op, en verlieten de byeenkomst, zeiden den Hr. Hadfield vaarwel, en keerden terug aan boord van de *North Star*.—*Sydney Herald*, 25 *April*.

ENGELSCHE TOONEELSPELERS VOOR HOLLAND.

Uithoofde van de nadering van het Hollandsche Kermisfeest, hetwelk in de aanstaande maand in Holland staat plaats te hebben, zyn drie gezelschappen Engelsche komedianten, treurspelers, danzers, muzykanten, enz., welke, zoo als men zegt, op meer dan 200 personen beloopen, in Londen gehuurd geworden, en zullen dit land in het begin der volgende week verlaten.—*Times*, 27 *April*

AGENTS

FOR THIS PAPER IN THE COUNTRY DISTRICTS,

Beaufort,.....Mr. A. P. Meiring,
Caledon,.....Mr. J. J. Tesselaar,
Clan-William,.....Mr. S. J. du Toit,
Colesberg,.....Mr. James Walker,
George,.....Mr. D. Coolhaas,
Graaff-Reinet,.....Mr. B. Fincham,
Malmesbury,.....Mr. J. D. A. Freislich,
Paarl,.....Mr. J. D. Haupt,
Port Natal.....Mr. B. Poortman,
Somerset,.....Mr. C. Moller,
Stellenbosch,.....Mr. P. Korsten,
Swellendam,.....Mr. John Barry,
Tulbagh,.....Mr. H. F. de Lange Vos,
Tygerberg,.....Mr. F. Uys,
Uitenhage,.....Mr. J. Brehm,
Wellington.....Mr. J. Addey,
Worcester,.....Mr. J. Meiring.

THE ZUID-AFRIKAAN.

CAPE TOWN, AUGUST 13, 1844.

THE *Government Gazette* of Friday last, announces semultaneously Her Majesty's confirmation a d allowance of the *Road Ordinance* No. 8, 1843, and the Notice of the Central Board of Commissioners of Public Roads, that a rate of *one penny* in the pound is assessed and imposed upon the value of all immoveable property within the Divisions of the *Cape* and *Stellenbosch*, which will become due and *payable* on the *first day of October* 1844.

In the *Cape Town* and *Green Point Municipalities*, the rates will have to be paid to the Secretary of the Central Board. In the *Cape* and *Stellenbosch* Divisions to the Civil Commissioners, or the Field-cornets of the wards in which any such property shall be situate.

Let the maximum of the rate, allowed to be assessed, be one penny, perhaps the actual assessment will not be so much. This was the assurance with which those who complained of being exclusively taxed for the road rate, was attempted to be removed. We may now well call out "*a miracle! a miracle!*" for, with a surplus of £22,000 the landed proprietors are still called upon to pay one penny in the pound, the maximum amount fixed by the Ordinance.

In addition to this very considerate proceeding, we find that the notice of the Central Board, simply notifies the assessment for the Cape Town and Stellenbosch Divisions, and makes no mention of the other Divisions. Is it intended to make no call upon the landholders of those Divisions? If so, the system of exclusiveness will be well maintained.

On Sunday the Rev. Mr. T. VAN DER RIET, Ordained Clergyman for the Dutch Reformed Church in this Colony, whose recent arrival from the University, together with the Rev. Mr. H. DE VILLIERS, we announced, preached in the Reformed Church, to a very crowded Congregation, and gave general satisfaction. Next Sunday, the Rev. Mr. H. DE VILLIERS, will deliver a sermon, and we have no doubt, with equal satisfaction.

The lateness of the hour, on which the continuation of the "Sketch of the erection and further extension of the Dutch Reformed Church in this Colony," reached us, prevented us from publishing it in our former number, particularly as the author was desirous that it should appear in both languages. We now publish it, recommending its perusal to the Government as well as the public.

NEW ZEALAND.

Having had an opportunity, some time ago, to communicate to our readers a statement of the horrible massacre by the natives of New Zealand of some English Emigrants at Cloudy Bay, we consider it but proper to lay before them in our present number the particulars of a meeting, which, on account of this fatal event was held by the Governor of New Zealand with some of the Native Chiefs, and which ended by a declaration on the part of His Excellency, that, "*as the Englishmen were greatly to blame, and as they brought on and began the fight, and as they (the natives) were hurried into crime by their misconduct, he would not avenge their deaths!*"

THE LUTHERAN CHURCH.

With reference to the communication of the Correspondent, announcing the issue of the combined meeting of Churchwardens of the Lutheran Congregation, held on Monday the 5th instant, respecting the application of Churchwardens to Government, I beg to state, that said application will not be withdrawn, unless opposition should exist on the part of the Congregration; and while said meeting was attended by 13 retired Churchwardens, 6 of whom only were *against* the application, Churchwardens consequently see no reason for such withdrawal. It has also been ascertained on good authority that it were more desirable if the writer, who figures under the name of Correspondent, were to attend to really useful matters, particularly for his own maintenance, with which, perhaps, he has enough to do, than to lay the foundation of discord and contention, especially in a Christian Congregation. Has that Correspondent any idea of such a delicate and important matter?—*Another Correspondent.*

THE DUTCH REFORMED CHURCH.

Sketch of the establishment and further extension of the Dutch Reformed Church in this Colony.

"*Some other means must be resorted to by which the spiritual wants of the Colony may be supplied, other than through the aid of the Dutch Reformed Church.*"

"*Ces propos, diras tu, sont bons dans la satire.*"—BOILEAU.

(Continued from our Number of the 30th July last.)

Among the first fruits, which the now adopted more liberal principles in religious matters produced, may fairly be counted, that the Vestry of Cape Town, immediately after the surrender of this settlement, when the numerous English garrison, which principally consisted of individuals professing the Episcopalian faith, possessed no building for the performance of Divine Service, in compliance with a request made to that effect kindly allowed the Dutch Reformed Church for the purpose during part of the Sabbath, of which Church since the year 1806, until the completion of St. George's Church, the Episcopalians have constantly made use; and the Dutch Reformed Congregation, in not manifesting even the slightest desire or wish for compensation or to be remunerated for the use of their Church, by the Episcopalians, during a period of not less than 28 years, have thereby evinced a degree of disinterestedness which will always tend to their credit and as a proof of their true Christian feeling.

The momentous events which occurred in Europe in 1813 and 1814, among others gave rise to negotiations between the Dutch and English Governments (*) respecting the colonies conquered by the latter nation during the wars; and by the Treaty of London of the 13th of August 1814, concluded between those Powers, this settlement was ceded to England by its former masters. (†)

It does not require any comment or to be shown that when one sovereign transfers or cedes countries or colonies to another, such ceded country passes to the new proprietor with all the burthens or obligations inherent on it, and that the latter is bound to respect the vested rights of the inhabitants of the ceded country or colony, it must therefore be taken for granted that this settlement has also, under such tacit conditions, been transferred to the Crown of England.

This general principle is also applicable to the situation of the Dutch Reformed Church in as far as it also may possess certain acquired or vested rights, or the former government may towards it have entered into certain obligations which always remain inherent on this country.

Nor is there any evidence from which it may be inferred that the British Government of that period endeavoured to release or exonerate itself of the obligations entered into by its Dutch predecessors; on the contrary, everything having reference to the worship of the Dutch Reformed Religion, was allowed to proceed after the cession on the old footing, and not only with regard to the Churches and Congregations already existing, but also with those which were subsequently from time to time as the wants of the people demanded the same, erected and established in accordance thereto—in the country districts; and which gave ample proof of the always increasing prosperity of that creed, and of the unabating attachment of the inhabitants to the religion of their pious ancestors.

In the year 1816 the Congregation in Cape Town had so much augmented, that were the pastoral duties to be properly performed, it was absolutely necessary to add to the number of its Clergymen. As early as the year 1759 three Clergymen officiated in this Congregation, and I cannot discover what gave rise that the number of three was reduced to two by the Commissary-General De Mist, in his Church Order (‡); but, whatever may have been its cause, Government, being now fully impressed with the real wants of the Congregation and that the application made to them in that respect, was well founded, did not long hesitate to grant the request, by appointing thenceforth a third Clergyman or Minister for the Divine Service of the Reformed Church. The Commissioners of Inquiry to whose investigation in 1826 the affairs of the Dutch Reformed were submitted, and who scrutenised everything having reference thereto, must in every respect have been convinced of those wants; for they could see no reason to recommend any alteration therein or reduction in the number of Clergymen belonging to that Church.

The only General Church Meeting which is recorded in the Colonial History to have taken place prior to that of 1824, occurred in 1745. It was composed of Deputies of the three existing five Churches, (§) and was called *combined Church Meeting* by the Classis of Amsterdam, instead of Classical Meeting.

True it is that in the Church Order of Commissary General De Mist (‖) there is an enactment that, in Order that Government might rest satisfied and have the greater security, that all the provisions contained in that Order, or which might afterwards be added to it, would be regularly enforced within this settlement, a trial should be made to ascertain whether it was practicable and expedient to hold a general meeting in the capital for the Reformed Congregation in this settlement, at least every two years, in the months of October or November, which was to be composed of the two Clergymen and two Elders of the Church of Cape Town, and the Ministers and one Elder of each of the Congregations in the Country Districts, and in which meeting two Political Commissioners to be appointed by the Governor for the time being, were to be present in order to represent the Government. But up to the year 1824 this enactment remained a dead letter; yet then it was found that there were important reasons why that judicious provision of the Church Order should no longer be neglected, and the intended meeting was held in that year under the denomination of Synod, and composed of deputies from all the Churches then existing, and which had already increased to thirteen. (¶) In it the Government were not only represented by two Political Commissioners, but after the discussions were closed, the resolutions and regulations adopted by the Synod were submitted to Government for approval in like manner as had been customary in the Netherlands since the commencement of the Reformation, to apply for the approval of the legislator of the acts and proceedings of the Sydonial meetings; our ancestors having, for obvious reasons, adopted the principle, that in order to prevent conflict between two independent authorities and other irregularities, the ecclesiastical government should in certain respects remain subject to the secular government. (**)

In the year 1829 it was found that the members of the Congregation in this capital had again increased to such an extent that not half of it could be properly accommodated in the then existing Church, and in order that they should not be thereby prevented from attending public worship, a proposal was in the Vestry made to erect a second Church, and a resolution to that effect afterwards adopted; but it was not till the 18th April 1833 that the first stone was solemnly laid. The means for covering the expenses consisted, with the exception of a suitable piece of ground as a free gift from the Town Administration, of voluntary contributions and subscriptions raised for the purpose; the Colonial Government, we regret to say, did not think proper, altho' perfectly aware that a second Church was much wanted, to contribute a single farthing for its erection out of the public revenues.

(*To be continued.*)

(*) The use of the Church Hymns was introduced in the Reformed Church in this Colony on the 19th Jan. 1814. The Congregation having been up to that time deprived thereof in consequence of the last war. *Vide* notice by the late Rev. C. Fleck, in the *Government Gazette* of the 15th January following.

(†) *Vide Government Gazette* of the 20th Aug. 1815.

(‡) Article 25

(§) Namely, *Cape Town, Stellenbosch, Drakenstein, Zwartland*, and *Waveren*, afterwards *Tulbagh*.

(‖) Article 46.

(¶) Namely, *Cape Town, Stellenbosch, Paarl, Zwartland Tulbagh, Caledon, Graaff-Reinet, Swellendam, George, Hottentots Holland, Uitenhage, Beaufort*, and *Cradock*. The Church of *Drakenstein* was then no longer in existence.

(**) Besides the conclusive evidence in the proceedings of the noted Dordrecht Synod of 1618 and 1619, proof of this will also be found in the Provincial as well as National Synods of previous date held in the Netherlands, for instance, in the Provincial Synod of 1574, in the National Synod of 1578, 1581 and 1586, &c. And those who have attentively read and considered the accounts respecting the events which occurred in Scotland during the latter years will certainly attach their approbation to the principle adopted by our pious ancestors.

Original Correspondence.

TO THE EDITOR OF "DE ZUID-AFRIKAAN."

LECTORI SALUTEM.

In the controversy between the Superintendents of Schools and myself, a third party, namely the "anonymous scribbler" has intruded. Vide *Cape Town Mail*, Vol. iii. Nos. 178 and 179. The busy-body calls himself *the public*. Ambiguous. According to the common interpretation of the phrase, it means the rabble (*plebecula*), or one or more leading characters who vend their ravings as the opinion of the majority, or of all. It will be no great mistake (I conceive) if we bear in mind those, who, having escaped starvation in Europe, here pay for their maintenance, prosperity, enrichment, and *Theater-grandor*, for which they are indebted to the kind-heartedness of the inhabitants, by ridiculous prejudices, low hatred, mean scandal, and direct injustice: not unlike

"Vile swallows
"That soil the hospitable thatch
"With sordid filth."

But he also desires to pass for "*Notus*," that is, one who is known and one who knows men. *Notus, quid minime Notus*! or he initiates himself with the *Notus*—the moist, cold wind—which was considered by the ancients as one of the plagues of the human race. This is probable. But it is still more probable that the *Minime notus* has misapplied Notus for *Nothus*, that is: bastard, hypocrite. And why not? He does indeed show himself pretty well skilled in the NOTHEBURIN, *falsifying, misrepresenting*. The following, appearing in his *pseudologia*, may among others tend as a specimen.

He calumniously and cowardly charges the Clergy of the Dutch Reformed Church with a direlection of duty, and with threatening to sent those to the Devil who might differ in opinion with us on school matters. On what grounds? On no other than a few unintelligible lines written but not published by me, the true meaning of which he could not comprehend; and a single sentence, the true intent of which he would not comprehend. What? send him and his equals to the Devil! As if it *were* necessary to send those, who, if remaining true to themselves, will of their own accord reach that destination. He speaks evil, for he ascribes it to me, in order to place me in an odious light.

He accuses cowardly; for he conceals himself, and even then does not accuse directly, but indirectly, lest he should be traced in person.

That "presumptuous moralist" ascribes (again indirectly) to me and my colleagues the ignorance, discontent and poverty of the farmers: but the real causes of that poverty and discontent have left such lasting impressions on the minds of the South Africans, and are so generally known in every country of the Christian world, that no one will be impudent enough to lay it to our charge, except the guilty originators of it themselves. As regards ignorance: the most ignorant of our members knows more than *Nothus* keeps in mind: for he knows, among others, that it is unnecessary to send a busy-body to the Devil.

But all this *en passant*: The chief point is, that *Nothus* charges us that we instruct our flocks to despise schools (in general) and missionary labours; even, that we, by example and deed do no less than this. This savours of high treason! But the proof? He remains a debtor for this. But we will explain it.

Before the spirit

"Who turns all things to the round about;"

Before the spirit of the age—the spirit of illuminatism, liberalism, despotism, &c.,—for that spirit is one in many shapes—had taken the Missionary Society under its protection, with the treacherous object of driving away the real Missionary spirit, and to envelope itself in the body; before the Protestant Missionary Societies were duped to become anywise subject to the spirit of the time, in the promotion of idolized principles and schemes;—before the attempt thereto was even known to the well-meaning, but simple engines ..... But why more of this? Why disclose what no one can or will see or observe through the damp which rises from the pit of liberalism.

"Think before whom you will appear,
Men proud of their wisdom
And saged in their hatred, of truth
Which does not owe its origin to the present day."

Therefore, *claude jam rivos* (and why any more?) *sat prata biberunt.*

Besides I owe no instruction to anonymous gossippers regarding the particulars of the events, nor any information about "the mystery of wickedness, which already exists both in the civil and clerical state."

But to those who are united with me in the same faith, one hope and equal expectation, and who, deceived by the cant, would perhaps pity me as an apostate, I am bound to give assurance that I have not fallen off from them. For such, I have taken up the pen, and will use it a little longer.

The undertaking of the Missionary Societies, was hitherto dear to me as the *real* civilization of mankind, as extending the Kingdom of God, and tending to the glory of the Saviour. It reigned in my heart, in my imagination, in my reasonings, in my endeavours. Even after the jubilee year (1830-1831) of the conspirators, I constantly, and still love it, as a matter of consolation among so many, which the policy and the interest of the Church produce of another kind. I was promoter, when the turbulent spirits, driven by their instinct, scolded as vehemently at them as they now praise the preaching of the Gospel to Heathens. I am still the same, because even now-a days there is more good than harm in it; because *the* Missionaries are better than their *recrue*-eulogizers; because *very many* Missionaries are devout men; because *many* Missionaries have escaped *sectarian* stains; and because *some* Missionaries are nearly equal to the Apostles. For twenty years I have (however little, yet truly, sincerely) co-operated by word and deed. I have yearly contributed my mite towards it. Can the censorious *Nothi* say the same? Or do they also belong to the receivers, not the contributors? Nothing is more easy than to bawl out eulogism among the gossipping race: but by the fruit the tree is known.

What I—compelled thereto—have stated of myself, may also for the greater part be said of the religious among the calumniated South Africans generally. Who built the Chapels (Oefeningshuizen) and Schools in Cape Town, in the villages, and their environs, in which the colored people are instructed? How many of such buildings are there not which were built and are maintained, either wholly or partly, at the expense of Members of the Dutch Congregation? By what miracle were the five houses of prayer in the Congregation of the Paarl and Wellington completed, if our members have learned nothing but to detest Missionary labours? Was it contempt that induced them to erect—within the 11 years that I have been a Minister among them—three such Chapels (one at Fransche Hoek and two at Drakenstein) at their own expense, without any great assistance from abroad. And how is the money expended, which is annually and on particular occasions collected in the Reformed Congregations of Cape Town, Paarl, Stellenbosch, Tulbagh, Worcester, &c., by the Directors of Missionary Societies, if it be not given and received for the propagation of the Gospel among the Heathen; if it be true what *Nothus* wrote a few weeks back, that the Members of the Reformed Church have no inclination to support it? But enough; the tributes of Christian obedience are acceptable to Him to whom they are offered, though unobserved by the world, who may lay claim to the merit, and though by these they may be ridiculed.

To you, ye thousands, to whom and with whom I have spoken for twenty years, I appeal to bear evidence! Witness against me, if ever I have endeavoured to render the Ministry of the Gospel among the Heathen contemptible, if I did not recommend it whenever an opportunity offered?

As to Schools.....Oh! on that subject we treat with School Potentates. As soon as Mr. Q shall have redeemed his name at the pawnbroker's, I will make my remarks on his *Sermon*.

V. D. LINGEN.

NEW ZEALAND EXTRACTS.

NARRATIVE.

Of the proceedings at a meeting at Waikanae, a considerable body of natives (including the chiefs Rauparaha and Rangihaeata) being present.

On Monday, the 12th February, 1844, his Excellency Governor Fitzroy, accompanied by Sir Everard Home, Captain of H.M.S. *North Star*, Major Richmond, Mr Commissioner Spain, Mr. Hamilton, Mr. Forsaith, and several officers belonging to H.M.S. *North Star*, landed at Waikanae. His Excellency and suite were received on shore by the Rev. Octavius Hadfield, Messrs. Symonds, G. Clarke, and a large body of natives, who, to the number of three hundred and upwards, soon assembled in a large open enclosure within the pah; His Excellency commenced by reading the following address:—

I salute you chiefs and elder men; I wish you health—may peace be among you; I am glad to see you. I rejoice to meet you here; I have much to say to you—many important things. I have heard of all that has been done—some things good, but some very bad. When I see your Church, the work of your own hands; and when I hear from your true friend Mr. Hadfield what progress you have made in Christian knowledge, I rejoice greatly; but when I hear of the evil that has been done by some of you, I can hardly believe it can have been done by any of the same people, so bad it is in my sight.

I have heard of all that has happened at the Wairau, according to the Europeans' account, and it has grieved my heart exceedingly. I now ask you to tell me your story, that I may compare the two and judge fairly; when I have heard your account of that dark day I will reflect, and then tell you what I shall do.

The bad news I have heard about killing the white men so cruelly at the Wairau, after they had ceased fighting and had trusted to your honour, has made my heart very dark, has filled my mind with gloom. Tell me your story, that I may compare it with the other, and know the whole truth.

When I first heard of the death of my friends, of the Englishmen who fell at Wairau, I was very angry and thought of hastening here with many ships of war, with many soldiers, and several fire-moved ships (steamers.) Had I done so your warriors would have been killed, your canoes would have been taken and burnt, your houses and pahs would have been destroyed, for I should have brought with me an irresistable force.

But these were hasty, angry, unchristian thoughts. They soon passed away, I considered the whole case. I saw that the English, even by their own account, were very much to blame, and I saw how much you had been provoked. Then I determined to put away my anger, and come to you peaceably. Let me now hear your story.

Mr. Clarke interpreted the foregoing address.

Rauparaha then rose, and several voices from among the crowd of his countrymen, requested him to speak out that they might all hear. He said—

"There was no evil intended in the commencement of this affray. Land is the foundation of all our trouble; the Europeans say that it is theirs, but who says so besides themselves? The *Tory* came to Port Nicholson, and that was the commencement of the evil. We heard of the sale of that place by Warepori and Puni: Warepori was smoking his tobacco and wearing his blankets *alone*: we never agreed to it; payment was made, but we never received it. Thus grew the seeds of evil; who authorised Warepori to receive his payment? Who authorised him to do it privately? Why did he not call the people together and pay them all?

"The *Tory* anchored off Kapiti. Colonel Wakefield wanted to buy all the land." (Hear Rauparaha mentioned the names of several places.) "But all which I sold was Blind Bay and Massacre Bay; I and Tungia sold those places, and Warepori and Puni sold Port Nicholson. The land which I sold to Colonel Wakefield I sold myself; I did not consult any body. Colonel Wakefield then went to Taranki and when he returned, he laid claim to all the land: nothing was said concerning Wairau until now he claims it.

"There was no adequate payment made, all I received was"—(here he commenced enumerating articles, but was told that he need not go into these details) Rauparaha continued—"I wish to enumerate these, because Colonel Wakefield says 'the Maories are holding back the land which I have paid for.' Porirua also is claimed by Colonel Wakefield, but Rangihaeata will never consent to sell it. Now I come to Wairau.

"Wairau was taken away by Thompson and Wakefield (meaning Captain Wakefield.) When we heard they were surveying the land we went to Nelson to forbid their doing so; we went to Captain Wakefield's house, he said, 'I must have Wairau;' I said 'no;' he replied 'I must have it;' I answered, 'no, you shall not have it;' he said 'if you do not give it up, you shall be tied up in this manner.' (Here Rauparaha, to explain his meaning of the threat held out by Captain Wakefield, put his hands in the position of a person handcuffed.) Rangihaeata said, 'I will not give up Wairau, neither will I be taken prisoner by you.'

"Captain Wakefield then said, 'we will shoot you;' I answered, 'well, what matter if you do, we shall lose our lives, but Wairau shall not be taken.'

"After this interview at Nelson, Captain Wakefield sent over some more surveyors, amongst whom was Mr. Cotterell. We heard that the survey of Wairau was nearly finished, Puaha went to tell them to desist, but they would not; Puaha returned to Porirua and told us so.

"We then arose; the chiefs and old men went on board a schooner, and the young men in canoes to Cloudy Bay. We staid at 'Te Awaiti' (Queen Charlotte's Sound) some time, and then went to Wairau; we pulled up until we saw Mr. Cotterell; we then brought all their goods, &c., down to the mouth of the river; our slaves and the Europeans were engaged in moving the things; then we pulled up to the wood, and saw Mr. Barnicoat; told him we had come to fetch him, he had no boat, so we took him and his things on board my canoe, and conveyed him to the mouth of the river, having burnt the huts which they had erected; the Europeans then left Wairau for Cloudy Bay, thence to Nelson; we were up the river planting; after this Mr. Tuckett arrived with some people to survey; I went to him and said, 'Come, Mr. Tuckett, you must go;' he said, 'I must survey the land;' I replied, 'No, you shall not,' and brought him down to the mouth of the river; I asked Mr. Barnicoat to remain with me till the boat came for him; the boat with Mr. Tuckett had gone to Nelson.

"We continued our planting, till one morning we saw the *Victoria* (Government brig); then were our hearts relieved, for we imagined that Mr. Spain and Mr. Clarke were come to settle the question of our lands; being scattered about at different places on the river, we took no further notice, expecting a messenger to arrive from Mr. Spain and Mr. Clarke; but a messenger came up to say that it was an army of 'pakehas,' and that they were busily engaged in cleaning their arms and fixing the flints of their guns, they met Puaha and detained him prisoner; they said, 'where are Rauparaha and Rangihaeata?' Puaha said, 'up the river.' They answered 'let us go.' Puaha was glad to hear them say this, as he was afraid they would kill him. He afterwards watched his opportunity and ran away and came to us. A messenger had before come to tell me that Puaha and Rangihaeata had been caught by the Europeans. Afterwards Rangihaeata and Puaha arrived, and we consulted what we should do. I proposed going into the bush, but they said 'No, let us remain where we are; what have we done that we should be thus beset?'

"The Europeans slept some distance from us, and after they had breakfasted came on towards us in two boats. We remained on the same spot without food; we were much alarmed. Early in the morning we were on the look out, and one of our scouts, who caught sight of them coming round a point, called out 'here they come, here they come.' Our women had kindled a fire, and cooked a few potatoes that we had remaining, and we were hastily eating them when they came in sight. Cotterel called out, 'Where is Puaha?' Puaha answered, 'here I am; come here to me.' They said again, where is Puaha. Puaha again saluted them. Cotterel then said, 'where is the canoe for us to cross?' (Rauparaha here described the manner of their sitting down, some on one side, some on the other.) Thompson, Wakefield, and some other gentlemen, crossed over with a constable to take me, but the greater number stopped on the other side of the creek. Thompson said, 'where is Rauparaha?' I answered, 'here.' He said, 'come, you must come with me.' I replied, 'where?' He said, 'on board the *Victoria*.' I replied, 'what for?' He answered, 'to talk about the houses you have burned down.' I said, 'what houses was it I burned down?—was it a tent belonging to you that you make so much ado about? You know it was not; it was nothing but a hut of rushes, the materials were cut from my own ground, therefore I will not go on board, neither will I be bound, if you are angry about the land let us talk it quietly over; I care not if we talk till night and all day to morrow; and when we have finished I will settle the question about the land.' Mr. Thompson said, 'Will you not go?' I said, 'No,' and Rangihaeata, who had been called for and who had been speaking, said so too. Mr. Thompson then called for the handcuffs and held up the warrant, saying, 'See, this is the Queen's book, this is the Queen *to make a tie* Rauparaha.' I said, 'I will not listen either to you or to your book.' He was in a great passion; his eyes rolled about and he stamped his foot. I said I had rather be killed than submit to be bound. He then called for the constable, who began opening the handcuffs and to advance towards me. Mr. Thompson laid hold of my hand, I pushed him away saying, 'What are you doing that for?' Mr Thompson then called out 'Fire,' he called once and then Thompson and Wakefield called together 'Fire.'" (On being asked which of the gentlemen it was who gave the command 'Fire,' Rauparaha answered Thompson gave the word of command but Wakefield recommended him to do so.) The Europeans began to cross over the creek, and as they were crossing they fired one gun, the women and children were sitting round the fire; we called out, 'we shall be shot.' After this one gun, they fired a volley, and one of us was killed, then another, and three were wounded, we were then closing fast, the pakeha's guns were levelled at us, (here he described by comparison the distance between the contending parties.) I and Puaha cried out 'Friends stand up and shoot some of them in payment.' We were frightened because they were very close. We then fired, three of the Europeans fell. They fired again and killed 'Rongo' the wife of Rangihaeata. We then bent all our energy to the fight, and the Europeans began to fly. They all ran away, firing as they retreated; the gentlemen ran too. We pursued them and killed them as we overtook them, Captain Wakefield and Mr. Thompson were brought by the slaves who caught them to me. Rangihaeata came running to me crying out, 'What are you doing, your daughter is dead? What are you doing I say?' Upon which some heathen slaves killed them. (Rauparaha here particularly mentioned that those who killed the prisoners were, to use his own literal expression, 'devils,' not missionaries, meaning heathen natives) at the instigation of Rangihaeata; neither Puaha nor the Christian natives being then present.

"There was no time elapsed between the flight and the slaughter of the prisoners. When the prisoners were killed the rest of the people were still engaged in the pursuit, and before they returned they were all dead. I forgot to say that during the pursuit, when we arrived at the top of the hill, Mr. Cotterell held up a flag and said 'that is enough, stop fighting.' Mr. Thompson said to me 'Rauparaha spare my life!' I answered 'a little while ago I wished to talk with you in a friendly manner, and you would not, now you say save me, I will not save you.'"

Rauparaha continued—"It is not our custom in war to save the chiefs of our enemies. We do not consider our victory complete unless we kill the chiefs of our opponents. Our passions were much excited, and we could not help killing the chiefs."

Rauparaha then sat down.

His Excellency the Governor said, I thank you for the relation you have given me. I shall now carefully consider the whole matter, and give my decision in a short time.

After a silence of about half an hour, his Excellency rose and addressed the natives as follows:—

Now I have heard both sides; I have reflected on both accounts, and I am prepared to give my decision.

I, the representative of the Queen of England, the Governor of New Zealand, have made my decision, and it is this. Hearken chiefs and elder men to my decision.

In the first place the English were wrong; they had no right to build houses upon land to which they had not established their claim, upon the land, the sale of which you disputed, and on which Mr. Spain had not decided.

They were wrong in trying to apprehend you who had committed no crime.

They were wrong in marking and measuring your land in opposition to your repeated refusal to allow them to do so, until the Commissioner had decided on their claim.

Had you been Englishmen, you would have known it was very wrong to resist a magistrate, but not understanding English law, your case was different.

Had this been all, had a struggle caused the loss of life in the fight, wrong and bad as it would have been in the sight of God, I could not have blamed you so much as the Englishmen.

The very bad part of the Wairau affair, that part where you were so very wrong, was killing unarmed men who had surrendered, who trusted to your honour as chiefs. Englishmen never kill their prisoners; Englishmen never kill men who have surrendered. It is the shocking death of these unfortunate men that has filled my mind with gloom, that made my heart so dark, that has filled me with sorrow. But I know how difficult it is to restrain angry men when their passions are roused. I know that you repent of your conduct, and are now sorry that those men were killed; and my decision is that, as the Englishmen were very greatly to blame, and as they brought on and began the fight, and as you were hurried into crime by their misconduct, I will not avenge their deaths.

In future let us dwell peaceably without distrust. I have told you my decision, and my word is sacred.

I will punish the English if they attempt to do what is unjust or wrong, you chiefs must help me to prevent the natives from doing any wrong, so that we may live happily in peace—helping and doing good to one another—no man injuring or encroaching on his neighbour, but buying and selling freely as each may desire, with the consent of the other, but not unwilling; by such means we shall receive mutual advantages. The natives must not interfere with Englishmen who have settled on land and fairly purchased; the English shall not encroach upon land which the natives have not fairly sold.

No pah, nor cultivation, nor burial ground shall be encroached upon or touched by any Englishmen, except by the desire of the natives to whom it belongs; where there is any mistake or doubt about boundaries of purchase, appeal must be made to law. The law will see justice done, and I will be responsible for its execution, by properly qualified persons.

Recommending you to the advice of your true friends the Missionaries, the Protectors, and the Officers of the Government, I now bid you farewell, and wish you all health and the blessing of God.

Mr. Forsaith interpreted.

His Excellency then introduced Major Richmond to the assemblage, and through the interpretation of Mr. Clarke said—"Friends, this is the Superintendent of the Southern District, he will act in all cases during my absence in the same manner as I should act myself; and I wish you to look to him for advice and protection, and will also give you any information you may wish to obtain on subjects connected with your welfare." Mr. Commissioner Spain was then introduced by His Excellency, who said—"You may place implicit confidence in the fairness and impartiality with which Mr. Spain will investigate asserted claims to land, and decide upon the nature of alleged purchases. He will also have authority to enquire into cases where it may be necessary, to make arrangements for a further payment as compensation, where it is fairly due."

His Excellency and the gentlemen with him then rose and left the meeting, bade farewell to Mr. Hadfield, and returned on board the *North Star*.—*Sydney Herald.*

THE CAFFERS.

DARING ROBBERY BY CAFFERS OF A MILITARY OFFICER.

The following statement came to hand yesterday, and will show better than any argument the audacity to which the Caffers have been led by the absurd and puerile policy adopted towards them. It tells, in spite of the sophistry put forth by the *Advertiser*, and which we promise to expose in its true colours, distinctly and forcibly the danger as well as the folly of tampering, as our Rulers have done, with a subject on which depends the lives and property of the frontier inhabitants. The statement below, though unsupported by the name of the communicator, may be unhesitatingly relied on in every particular:—

On Sunday evening last, Lieut. Jervois, R.E., was proceeding from Fort Beaufort to Fort Brown, mounted upon an old jaded hack, which he was to leave at Mr. Styles', Leo Fontein, from whom the animal had been borrowed by Lieut. Napier.—Lt. J. had just reached the top of the hill, next to Leo Fontein, on the Beaufort side, when he saw five figures moving along the ridge, which he took at first for some officers of the 7th returning to quarters. He was, however, speedily undeceived, and found to his cost they were Caffers. These marauders drew up about fourty or fifty yards off the road, and then after observing him for a moment or two, approached towards him,—one, who appeared the spokesman of the party, being in advance of the rest. On seeing this movement, Mr. J. stopped, knowing that escape, with the sorry horse he rode, was impossible. The foremost Caffer soon came up to him, with the usual demand, "Bassela Tobac," (give tobacco), but in a tone very different from the playful requisitions generally made for that article. Mr. J., in reply to this demand, remarked in a cheerful tone that he had no tobacco, on which the Caffer addressed immediately seized his horse by the bridle, while the other ruffians drew up around him. The bridle was quickly stripped from his steed, and they commenced examining his pockets. They soon got hold of his purse, containing a few sovereigns at one end, and eight or nine half-crowns at the other. Luckily Mr. J. kept hold on the end containing the gold, opening the other end, from which he gave a half-crown to one of the robbers. He was about to deposit the rest in his pocket when they all rushed upon him, crying in a very fierce tone, "bassela! bassela! bassela!" (give, give, give). Finding himself completely in their hands, Mr. J. then relinquished the remainder of the silver to them—fortunately without their observing that there was another end to the purse, and which he held the whole time in his hand. His bridle and neck riem having been stripped from his horse—Mr. J. dismounted, and which he had no sooner done, than the Caffers, with the usual cry of "bassela"! laid hold of his riding whip, evidently attracked by its silver mountings. Being extremely loath to part with this article, Mr. J. resisted the seizure—retaining it in his grasp and saying no,—no. The response to this was "bassela"!—one of the ruffians at the same time angrily drawing the blade of assagai across his throat, very significantly intimating that he would perform the operation of throat cutting, if further resistance were made. He eventually wrested his whip from him. They next proceeded to rifle his pockets, but did not take a fancy to anything else about him. They

asked him for his coat—but did not insist upon this—and finally they motioned him onwards, watching him as he drove his horse before him to Mr. Howse's Inn at Leo Fontein. From the bearing of these ruffians Mr. J. is persuaded they would have dispatched him had he not put a good face on the matter, or had he offered them resistance. They were all armed with bundles of assagais, one of which they drew on approaching him. He cannot state whether or not they carried fire arms.—*G. T. Journal, August* 1.

(Communicated.)

Port Beaufort, 30th July.—In this age of intelligence the Press is the most powerful engine for good or evil extant. The man who wields it with discretion, and a regard to the general welfare of society, merits the gratitude of his countrymen, while the being who prostitutes its powers to serve his own peculiar views or ends, ought to be execrated as a tyrant, who, regardless of moral obligations, leads men's minds captive to their own destruction. Talents in such a case aggravate the nuisance.

The quotations in your paper, and the *Graham's Town Journal* of last week, from the *Commercial Advertiser*, are such a tissue of falsehood and misrepresentation as to be almost unworthy of contradiction, were it not that this journal circulates its poison where no antidote exists.

Botman's statement is a pure unvarnished falsehood of the first magnitude. If I am not mistaken, it was about an hour before his arrest that I saw this *Potentate*, supported by two of his *ministers of state*, who, weary of their drunken burden, laid it gently to rest on the grass, under its filthy blanket. The spade was not stolen from Mr. M'Kenzie's shop, but from Mr. Ralph's, where I believe no purchase had been made; the other parts of the statement are too ridiculous for belief.

Perhaps you will inform us whether any portion of the treaties makes it obligatory on the authorities to permit these "princes" and their "retinues" to become public beggars during the day, and to spend their evenings at canteens in drunkenness and debauchery, to the scandal and annoyance of the inhabitants.

J. D. Nell passed through Beaufort to-day on his way home from Block Drift, to which place he was summoned by Mr. Stretch, to be present at a requisition made by the Government to Macomo, to deliver up the murderer of De Lange. He states that Mr. Stretch in the most impressive way required Macomo to deliver, the culprit up; but the only reply given was, "I shall tell the Governor at Beaufort what I intend to do." Macomo appealed to Mr. Stretch that he was the mouth of the Caffers, that he ought to speak for them, and Mr. Stretch replied, "that he had been the mouth of the Caffers, but now he could be so no more. In Cafferland all was peace and quietness, but in the colony nothing but bloodshed and robbery was heard of," therefore he determined to leave Cafferland as he saw it was in vain to endeavour to restrain their violence.

Nell speaking under great excitation from the loss of an intimate friend in the flower of his age, who has left a widow and two helpless children to deplore his decease, broadly accused Mr. Stretch, the Lieutenant-Governor, and Lieutenant-General Napier, of being the cause of all the bloodshed, robbery, and dismay in the colony, to which Mr. Stretch made no reply.

The murder of De Lange has not only excited a lively feeling of indignation amongst the Dutch farmers, but also of solid and heartfelt regret that they should be subjects of a Government so callous to their interests, and the welfare of the country over which it presides. It is not loud, but deep, settled, firm—a firmness begot from despair.

The meeting which is to take place at Mr. Gert Els' farm, I am satisfied will exhibit no violence or disloyalty, but a deep and settled purpose.—*C. F. Times, August* 1.

PORT NATAL.

IT IS HIGH TIME THAT GOVERNMENT SHOULD INTERFERE IN OUR MATTERS.

A circumstance occurred here on Saturday last, which will enable our readers to judge of the state of our local administration. A person named Purver, an unlicenced Canteen-keeper in the so-called *Camp*, a discharged soldier, but however appearing to be a special favorite of the Commandant of the Garrison, and a fellow who is only too well known at this place as well as at the Bay for his matchless impudence, having committed a disturbance of the public peace, was apprehended by the police on the morning of the above day, and kept in safe custody until the Landdrost should be enabled to hear another Englishman, named Kemp—the person who had been brutally assaulted by him—and to enter into the case generally. The case was to come on about 10 o'clock. The complainant was already in attendance at the office, and Purver sent for. The latter had hardly entered the office, when like a maniac he rushed towards his adversary, again assaulted him, and threatened to kill him. After this disgraceful contempt of the law, the hearing of the case had to be postponed for a while, and the Landdrost was compelled to commit the prisoner to gaol. Thus far, all was right; but, what happened further? Major Smith having heard of the occurrence, a couple of hours afterwards, thought proper to send three soldiers to the gaol, in order to rescue this Mr. Purver from the authorities, and, without further troubling his head about the complaint, liberated him, the said Purver.

How long does Major Smith think that our population will quietly endure such arbitrary proceedings on his part?—*Natalier, June* 14.

THE GERMAN WATERING-PLACES.

The *Treves Gazette* publishes a letter from Frankfort of the 24th of April, which says that "The German Diet is considering of measures to put an end to games of chance now authorized in the different watering-places; preliminary negotiations have already been opened for this purpose between Austria, Prussia, and other German Cabinets."—*Times, May* 6.

DESTRUCTION OF THE SHIP PALESTINE BY FIRE.

The melancholy intelligence of this disastrous event, and of the truly miraculous escape of the master, Captain M'Lean, and the crew of the unfortunate vessel, 42 in number, was received at Lloyds on Friday last. The subjoined particulars are extracted from letters received by the underwriters and relatives of the crew, most of whom reside in the metropolis.

The ship Palestine, it appears, was the property of Messrs. Ashley, Brothers, and Co., extensive shipowners at Liverpool. She was almost new, having been launched at Quebec in 1841, and was a very fine vessel of her class, her tonnage being between 700 and 800 tons. The vessel sailed from Gravesend in September, bound to Aden, Bombay, and Calcutta, with a cargo consisting of several hundred tons of coals, tar, pitch, and pine deals, which was taken on board at *Newcastle*. The voyage was very favourable, and all went on well until the 4th of February, when, about half-past 2 o'clock in the morning, the ship being in lat. 26 25 S., long. 58 35 E., the watch on deck were alarmed at observing a strong smell of fire. The master, Captain M'Lean, was immediately aroused, and also the remainder of the crew, when diligent examination was made as to the cause. No appearance of fire being found in the cabin or forecastle, they became convinced that it must exist somewhere amongst the cargo in the ship's hold, whereupon the hatchways were removed, and Captain M'Lean ordered some of the men to force an iron rod through the coals to the bottom of the ship. There it was allowed to remain some minutes, and upon its being withdrawn, a portion of it was found to be red hot, clearly indicating that there was a large mass of fire raging about six or eight feet from the bottom.

The discovery, as it may be supposed, caused the utmost consternation and dismay amongst all on board, more particularly on account of there not being any place of refuge that they could run for within several hundred miles. Having fired several rockets and signals of distress, in the hope of their being seen by some vessels at a distance, Captain M'Lean cheered his men up to attempt to reach the fire, and no time was lost by them in heaving the cargo on deck and throwing it overboard, in order, if possible, to get at the fire. Alas! it was not to be accomplished; for after working about an hour, the men in the hold were obliged to be relieved every ten minutes, on account of the smoke and heat, and it afterwards became so powerfully intense, that no one could remain below at all. It was then determined to pump water into the hold, so as to swamp the burning cargo, for which purpose all the pumps were put into active operation, and powerful streams were poured down. This, however, appeared to have not the least effect, for the smoke, instead of diminishing, rapidly increased, and at about 6 o'clock the fire burst up out of the main hatchway with terrific force, its violence evidently showing that a large mass of the cargo of tar and pitch was in an ignited condition as well as the coals, for the smoke that kept ascending hovered over the ship like a dense black cloud.

Captain M'Lean and his men still continued their exertions, in the faint hope of ultimately checking the conflagration, but they were at length forced to quit the pumps, the deck becoming so hot, and to take to the boats, which had previously been provided with provisions and water, and launched overboard. Captain M'Lean took charge of the longboat, and the chief-mate the cutter, with 20 men in each of them. They remained by the burning wreck for some time, and then pulled off to within a short distance, beyond reach of danger should an explosion occur, where they determined to remain as long as the fire lasted, hoping that some vessel would bear down to their preservation. For hours the ill-fated ship continued to burn with great fury, presenting to the view of the unfortunate mariners a sight that will for ever be borne in their recollection. In a short time after the boats leaving her she was completely involved in one mass of flame, which rose above the mast-head to a great altitude, and continued in that imposing state until the masts were burnt through, and fell overboard. The destructive element still increased, and continued raging until 4 o'clock, when the ship suddenly gave a heavy lurch, and then disappeared headforemost.

After a lengthened pause, no vessel of any description being discovered, Captain M'Lean determined to make for the Mauritius, with an understanding from the chief mate that the boats were to keep together as close as possible. On the morning of the 5th, however, Captain M'Lean was astonished to see the cutter keep away, and before dark it was completely out of sight. How to account for such a proceeding he was perfectly at a loss, but they had calm weather, with six oars in the boat, he did not follow their course, which was evidently for Bourbon. After enduring the most severe privations, Captain M'Lean and his party of men were on the seventh day picked up by the brig Solway, which landed them subsequently at the Cape of Good Hope. It was sadly feared that the remainder in the cutter had met with a watery grave; but we are happy to state, from letters received from the Mauritius, dated February 12, they had all arrived safe there. The Palestine was partly insured.—*Times, May* 5.

THE EMPEROR OF RUSSIA.

We have reason to believe that His Imperial Majesty the Emperor of all the Russians will arrive in this country on a visit to Her Majesty in the course of a few weeks. The Emperor is expected about the second week in May.—*Times, April* 26.

Come and See!

FAT SHEEP AND GOATS.

THE Sale for account of Mr. JAN GRUNDELINGH, of

1000 Fat Sheep and Goats,
50 Thoroughbred Merino Wethers,
3 Teams of Draught Oxen, and
1 Travelling Wagon, with Yokes, Ropes, Straps, &c., complete,

Advertised for MONDAY, the 5th instant, at the Place of Mr. C. E. GUNDELINGH, at Groenfontein, has been Postponed, on account of unavoidable circumstances, till

THURSDAY the 15th Aug. 1844,

On which day they will positively be present.

DE VILLIERS BROTHERS, Vendue Adms.

3,000 *Fat Sheep and Goats,*
500 *do. Merino ditto, and*
100 *do. slaughter, draught and young Oxen and Cows.*

THE above, assured to be in excellent condition, will be sold on MONDAY the 9th September next, at the Place of Mr. J. W. LOUW, Tygerberg, for account of Mr. P. J. LOUW.

DE VILLIERS BROTHERS, Vendue Adms.

Paarl, Aug. 10, 1844.

1,300 *Sheep and Goats.*

ON THURSDAY, the 5th September next, will be sold by Auction, under administration of Messrs. FAURE & Co., at the place "Dwars in den Weg," near Stellenbosch, 1,000 large fat Sheep and 300 Goats, brought up by Mr. P. SNYMAN, and in excellent condition.

H. RICHTER.

Cape Town, Bree-street, No. 26,
August 12, 1844.

SALE OF OXEN.

THE Undersigned will cause to be publicly Sold on WEDNESDAY, the 14th August, for account of Mr. J. M. LEHMAN, at the place of Mr. JAN BEYERS, situate at Stikland,

100 *Slaughter Oxen and Cows, and*
30 *Trained young draught Oxen, in excellent condition.*

J. C. GIE, Ms., q.q.

Mr. J. G. STEYTLER, Gs., Auctioneer.

N.B. 2,000 SHEEP will likewise be sold by Public Auction,—the day and place to be notified hereafter.

FOR MAURITIUS.

THE Fist Class, fast sailing BRIG **BESSY ROBERTSON,**

GEORGE CHRISTIE, Commander, will, on the discharge of her Inward Cargo, be dispatched for the above Port—offering an eligible opportunity for the shipment of Cattle.

For Freight or Passage, apply to

HAMILTON ROSS, & Co.

THIS MORNING.

South African Association for the Administration and Settlement of Estates.

THE Directors of the above Association in capacity as Testamentary Executors of the late Mrs. SARA WILHELMINA HECKROODT, Widow of the late Mr. HENDRIK WILLEM LATEGAAN, will cause to be sold THIS DAY, (TUESDAY,) the 13th August at 10 o'Clock in the Morning precisely, to the Highest Bidder, the very commodious House and Erf situate at the corner of Buitengracht and Church-street, now marked No. 32, and belonging to said Estate. The same contains three separate Dwellings, and will be sold under such conditions as may be inspected two days prior to the Sale at the Office of the above Association.

J. DE WET, Sec.

Cape Town, Church-square, No. 5, Aug. 13, 1844.

RECEIVED per "Alexander," an assortment of NEW GOODS, among which are the following,—

Yorkshire Linen Drills
6-4 Fancy Parisians
Black and blue Summer Cloths
Black Lustres—Gambroons
Wire ground Edging
Printed Cotton Shawls, from 30 to 60 inches
Fringed Lama do. from 32 to 54 do.
Cashmere do. 60 inch.
Fancy Cotton Handkerchiefs
Malay do.
Spun Silk do.
6-4 Jacct. and Cambric Muslins
Fancy and black Gimps
White and black Muslin Collars
Embroidered do. newest shapes
White Cuffs—French Stays
Silk Shoe Ribbon
Embd. black Silk Gloves
" " " " Fancy
Men's black Silk Gloves, &c. &c.

August 5, 1844. B. DANEEL, 45, Church-street.

DISOLUTION OF PARTNERSHIP.

NOTICE IS HEREBY GIVEN that the Partnership heretofore existing between SIMON HERCULES SCHEUBLE and CARL MARTIN LUDWIG GERICKE, trading under the style or firm of SCHEUBLE and GERICKE, of Cape Town, Chemists and Druggists, has been Dissolved by mutual consent, and that the Business will in future be carried on under the style of S. H. SCHEUBLE & Co.

S. H. SCHEUBLE,
C. M. L. GERICKE.

Cape Town, 1st August, 1844.

APOTHECARIES SHOP

AT WELLINGTON, WAGENMAKERS VALLEY.

MR. C. M. L. GERICKE, respectfully informs his Friends and the Public in general, that he has opened his new Shop at the House of Mr. STEPHANUS MALHERBE, in this Village, where he offers for Sale every kind of Medicines of the best quality, on the most reasonable terms.

Having provided himself at a great expense with an entirely fresh stock, he hopes by deligence and attention to obtain the Public favor.

At the same time he begs to remind those Persons who have hitherto been in the habit of retailing Medicines in this neighbourhood, not being Licenced Apothecaries, that by Ordinance No. 12, 1836,—Any Person who shall persevere in such practice within twenty miles of the Village, will become liable on conviction to a penalty of £50 for each offence.

Prescriptions accurately and expeditiously prepared.

On hand, a small supply of Indian Leeches.

Wellington, 1st August 1844.

COMMISSARIAT.

Supply of Fresh Meat for the use of Her Majesty's Troops.

TENDERS will be received at this Office until 12 o'clock on THURSDAY, the 15th instant, from such Persons as may be willing to Contract for the supply of FRESH BEEF AND MUTTON, for the use of Her Majesty's Troops, at *Cape Town, Rondebosch*, (including the Magnetic Observatory,) *Wynberg*, and *Simon's Town*, in the proportion of 5 days Beef, and 2 days Mutton per Week, for a period of Twelve Months, commencing on the 1st of October next.

Also for the supply of the *Military Hospital* in Cape Town, with Beef and Mutton, to consist of such parts as may be selected; *Sheep's Tail Fat at — per lb.*, and *Ox* and *Sheep's Heads* at — each.

Further, for the supply of Meat at *Robben Island*, the Transport by Water being provided by Government.

The Meat to be of the *best quality*, and the Prices to be stated in Sterling at per 1000lbs. English weight.

Payment for the above, when the amount may be £50 or upwards will be made by Bills at par on the Right Honorable the Lords Commissioners of Her Majesty's Treasury.

Each Tender to be accompanied by an instrument in Duplicate (copies of which may be had at this Office) binding the party under penalty, well and duly to perform the stipulations contained in the Tender, should it be accepted.

All further particulars may be known on application.

CHARLES PALMER, Dep. Com. Gen.

Commissariat Office, Cape Town, Aug 1, 1844.

THE PAARL POST WAGONS.

THE Paarl Post Wagons will start from the Paarl at half-past 5 o'Clock, and from Cape Town at 6 o'Clock in the morning, during the months of August, September and October.

F. J. BERNHARDI, Sec.

Paarl, Aug. 5, 1844.

FOR PRIVATE SALE.

THE Undersigned offers for Private Sale her Farm "Bakkerskloof," situate at Moddergat, District of Stellenbosch, planted with 50,000 Vines and all sorts of Fruit Trees, and well watered throughout the year. For further particulars apply on the spot.

Widow A. CONTERMAN.

PUBLIC SALE

AT THE PAARL.

THE Undersigned intending to make a change of Residence, will cause to be sold by public Auction, on THURSDAY, the 15th instant, all sorts of Furniture, consisting in Chairs, Tables, Wardrobes, Chests, Bedsteads, Bedding, &c.; and further, Cellar Implements, consisting in 18 Half-aum Casks, Leaguers, Tubs, two excellent Brandy Stills, about 25 Leaguers of Wine, Teakwood Buckets, Funnels, &c.

Smith's Tools, consisting in excellent Bellows, Anvil, &c.

Wagonmaker's Tools of various descriptions; a large quantity of Wagonmaker's Wood, of different sorts; a good light Horse Wagon, and various other articles which may be offered on the day of sale.

A. B. VAN NIEKERK.

Paarl, July 28, 1844.

Messrs. DE VILLIERS, FORD & Co., Vendue Adms.

REDUCED PRICES.

TO RETAIL AND COUNTRY DEALERS,

THE CHEAPEST AND BEST SNUFFS IN TOWN.

H. DRURY,

No. 26, BOERENPLEIN,

THE great demand and high testimony of his Snuffs are now so fully proved that with the greatest confidence, he offers to the Public, at the following low Prices:—

Best plain, 2 shillings,	Mouth Snuff, 2 shillings,
Lemon Snuff, 4 shill.	Bergamot, 4 shillings,
Princes Mixture, 5 shill.	Rose Snuff, 5 shillings,
Sinken Snuff, £2 10 per lb.	

SAMPLES WILL BE SENT TO ANY PART OF THE COLONY.

The Plain Snuff is warranted to keep for 20 years, and to improve by age, also to be had all kinds of European Snuffs, Segars and Tobacco, at the most Reasonable Terms.

☞ *All Orders will be promptly attended to.*

CAPE WINE AND SPIRIT PRIZE CUPS.

CAPE OF GOOD HOPE

AGRICULTURAL SOCIETY.

NOTICE is hereby given, that a General Meeting of the Members of the "Cape of Good Hope Agricultural Society," will be holden in the Commercial Exchange, Cape Town, on Saturday next, the 7th of September, at 12 o'Clock noon, for the purpose of awarding the "Cape Wine Cup" and "Spirit Cup," to be competed for under the terms of the following Prospectus:—

PROSPECTUS

Upon which the Cape of Good Hope Agricultural Society will award a Silver Cup, called

"THE CAPE WINE CUP,"

Value £25, for the best sample of Wine of the last Vintage the produce of this Colony:—

I. The Wine to be made of the common Green Grape ("Groendruif"), the produce of the Competitor.

II. Each sample to contain at least of from six bottles to one half-aum, accompanied by a Certificate of two respectable neighbours, that a no less quantity than ten leaguers of the same quality of Wine is in the possession of the Competitor, which quantity of ten leaguers the successful Competitor shall be obliged to put up for sale at the meeting.

III. The samples are also to be accompanied by a letter signed by the Competitor, and containing the following statement:—

1. That the Wine is the produce of his own Farm.
2. That he has in his possession ten leaguers of the same quality as the sample.
3. Whether his Vineyard is facing the rising or setting sun.
4. The nature of the soil upon which the Vineyard is planted;—whether hill, or valley, or sloping.
5. The distance at which the Vines are planted.
6. The age of the Vines.
7. Whether the Vines have been irrigated.
8. When last manured, and how.
9. Whether the Vineyard has been digged or shoveled, or both.
10. Whether the leaves of the Vines have been removed before cutting the Grapes.
11. At what hour of the day the Grapes have been plucked, and what was the state of weather.
12. The degree of ripeness of the Grapes when plucked.
13. The proportion of the red and white Grapes used.
14. Whether the husks and stalks have been fermented with the juice.
15. The length of time allowed to ferment in the fermenting tub.
16. Whether the fermenting tub was covered during fermentation or open.
17. Whether boiled must had been added. If so, in what proportion and in what stage of the process.
18. How often racked from its lees.
19. What quantity of Spirit made from the juice of the Grape has been added to it.
20. What further information they have to give.

IV. Each sample shall have a mark or motto on the bottles or cask, corresponding with a similar mark or motto on the cover of the accompanying letter, and be forwarded and delivered at the Commercial Hall, addressed to the Secretary, on or before Wednesday, the 4th September, after that date none will be received.

V. The judges to decide which is the best sample shall be appointed by the Society, and according to their award the Cup shall be handed over to the successful Competitor by the Society, at the General Meeting to be held on Saturday, the 7th September.

VI. The successful Competitor shall be obliged to deliver to the Secretary of the Society, on the first Thursday of September of every year the Cup awarded to him the preceding year, for the purpose of being handed over to the successful Competitor, but he shall become the absolute proprietor of the Cup, after having obtained it for 3 successive years.

VII. After the Cup shall have been awarded, the Society shall have the right to open all the letters of the Competitors for general information.

PROSPECTUS

UPON which the Cape of Good Hope Agricultural Society will award a Silver Cup, called

"THE CAPE SPIRIT CUP,"

Value £25, for the best sample of Spirit, the produce of this Colony:—

I. The Spirit to be made in a common Still, either from the juice of the Grape, or from the husks and stalks, the produce of the Competitor.

II. Each sample to contain at least from 6 bottles to one half-aum, accompanied by a Certificate of two respectable neighbours, that a no less quantity than two leaguers of the same quality of Spirit, is in the possession of the Competitor.

III. The samples are also to be accompanied by a letter, signed by the Competitor, and containing a statement, whether such Spirit has been distilled from the juice of the Grape only, or from the husks and stalks only, or from both together, and what quantity of each, and also a description of the manner in which it has been distilled.

IV, V, VI, VII, as in the above Prospectus of the Wine Cup.

By Order of the Committee,

P. VAN BREDA, As., Hon. Sec.

Committee Rooms, July 12, 1844.

DEPARTED this life on the 2d August, at the age of 59 years and 3 months, my beloved Husband Mr. FRANCOIS JACOBUS ROOS, Sen., of which painful loss notice is hereby given to Relatives and Friends.

Widow F. J. ROOS, born KUSTER.

Moddergat, Aug. 10, 1844.

NOTICE is hereby given to Relatives and Friends, that it has pleased the Almighty to take unto Him, on the 6th instant, after an illness of one month, my dearly beloved only Son Mr. JOHANNES HENDRIK HERMANUS HIRCHENHEIN, at the youthful age of 24 years, 7 months and 16 days.

Widow J. HIRCHENHEIN, born LOMBAARD.

MARRIAGES,

(By Special Licence.)

In St. George's Church, on Friday, the 2d August, by the Rev. GEORGE HOUGH, M.A., *Senior Colonial Chaplain.*

John O'Connell, Esq., to Miss Johanna Catherine Eagar.

In the Roman Catholic Church.

(By Special Licence.)

Aug. 2. John O'Connell, Esq., to Miss Johanna Catherine Eagar.

CHRISTENINGS,

In St. George's Church, on Monday, the 5th August, by the Rev. GEORGE HOUGH, M.A., *Senior Colonial Chaplain.*

A daughter of James Bance, Esq. R.N., Port Captain, baptized Margaret Anne.

A son of John Stein, Esq., baptized Andrew.

A daughter of Mr. Henry Kellett Cross, baptized Jane Arabella.

A daughter of Mr. Thomas Waltam Challis, baptized Lucy.

In the Roman Catholic Church.

Aug. 4. A son of Mr. James Chapman, baptized John Augustine.

At Rondebosch Church, on Sunday, the 4th August, by the Rev. J. FRY.

A son of Mr. Charles Batts, baptized William Charles.

DEATHS.

July 19. Thomas Wall, aged 45 years.

Aug. 3. Michael Launder, son of Mr. Mark Tracey, aged 1 month and 14 days.

4. Mrs. Alice Okey, aged 38 years.

At Somerset Hospital.

Aug. 5. John Barlow, aged 20 years.

SHIPPING INTELLIGENCE.

ARRIVED IN TABLE BAY.

Aug 9. *Louisa*, Colonial schooner, 60 tons, J. McDonald, from Port Natal July 30, to this port. Cargo sundries.—Passengers, 4 soldiers, and 2 military prisoners. Brings a mail. Saw the *Rosebud* off Port Natal.

R. Fryer, Agent.

9. *Ville de Paris*, American ship, 537 tons, G. B. Sturgis, from Calcutta May 19, to New York. Cargo sundries.—Passengers, Messrs. Woods, Richardson, and Baleard. Put in for refreshments.

I. Chase, Agent.

9. *Bessy Robertson*, British brig, 149 tons, G. Christie, from Leith May 22, to this port. Cargo coals.

H. Ross & Co., Agents.

12.—3 P.M. A Brigantine S. W. standing in.

DEPARTURES FROM TABLE BAY.

Aug. 8. *John*, British bark, J. Davey, to Mauritius.

10. *Amilies Mulholland*, British bark, T. Brown, to Mauritius.

VESSELS IN TABLE BAY,

With their Commanders, Destinations, and Agents.

BARK.

Zoe, J. Blacklock.—Ichaboe.—Searight & Co.

BRIGS.

Agile, J. Small.—London.—Phillips & Co.
Alexander, W. Deans.—Simon's Bay.—Thomson & Co.
Bessy Robertson, G. Christie.—Mauritius.—Ross & Co.
City of Sydney, E. Williams.—Mauritius.—W. Billingsley.
Colony, G. Jamieson.—Ichaboe.—Borrodailes & Co.
Galatea, T. Owen.—London.—Thomas & Co.
Ocean, G. Gordon.—Uncertain.—Thomas & Co.
Peru, D. Campbell.—Ichaboe.—Thomas & Co.
Sarah Charlotte, J. Dunnett.—London.—J. B. Ebden.

SCHOONERS.

Ann, J. Caithness.—Algoa Bay.—Herbert & Co.
Louisa, J. McDonald.—Port Natal.—R. Fryer.
Sophia, J. Sillands.—Saldanha Bay.—W. Silberbauer.

AMERICAN—SHIP.

Ville de Paris, G. B. Sturgis.—New York.—I. Chase.

VESSELS IN SIMON'S BAY,

With their Commanders, Destinations, and Agents.

H.M. Frigate *Winchester*, Capt. C. Eden.—(Flag Ship)
H.M. Frigate *Isis*, Capt. Sir J. Marshall, Kt.—
H.M. Ship *Conway*, Commander W. Kelly.—
H.M. Mooring Vessel *Badger*.

BARK.

Aberfoyle, D. Alpin.—Uncertain.—Venning & Co.

AMERICAN—BRIG.

Susan Mary, J. B. Conner.—Uncertain.—I. Chase.

PORTUGUESE—BARK.

Bella Angela, Mr. Pike R.N., in charge.—Detained by *H.M.S. Dolphin.*

BRAZILIAN—BRIG.

Imperador Don Pedro, Mr. R. Aldwets, in charge.—Detained by H.M.S. *Bittern.*

VESSELS IN ALGOA BAY,

With their Commanders, Destinations, and Agents.

SHIP.

Repulse, T. Marquise.—Simon's Bay.—Smith & Co.

BRIG.

Mary Ann, J. Guy.—Uncertain.—Maynards & Co.

MARKT PRYZEN

Tot den 12 *Augustus*, 1844.

Aloe per pond	Aloes per pound ..	0	— 6 St
Amandelen, per 1,000 .	Almonds, per 1,000	1	— 1½ Rd
Appelen, per lb.	Apples, per lb	0	— 13 St.
Abrikosen, per ditto .	Apricots, ditto	14	— 15
Aardappelen, per mud .	Potatoes, per muid	4½	— 10½
Asyn, per legger	Vinegar, per legg..	32	— 40
Boonen per med.....	Beans, per muid...	18	— 20
Balken, per stuk	Beams, each. ...	0	— 0
Boter, pr. lb.....	Butter, per lb.	20	— 46 St.
Brandewyn. per legger	Brandy, p legg	141	— 153½ Rd.
Bokkevellen	Buck Skins	½	— 1½
Droogе Ossenhuiden. ..	Dry Ox. Hides . .	3½	— 7
Eenden en Makouwen ..	Ducks & Muse. do..	1½	— 1½
Erwten, per mud . . .	Peas, per muid ..	11	— 15½
Garst, ditto	Barley, per muid	4½	— 5½
Ganzen, per stuk... .	Geese, each.....	1½	— 1½
Haver, per mud	Oats, per muid....	4½	— 5½
Hooi, per 100 ponden ..	Hay, per 100 lbs..	3½	— 4½
Hoenders per stuk	Hens, each.. ...	½	— ½
Houtskolen, per zak ..	Charcoal, p sack	½	— ½
Honing, pr. lb.....	Honey, per lb	20	— 21 St.
Kaasen, Kaap. per lb...	Cheese, Cape. p. lb..	0	— 12
Kalkoenen elk	Turkeys, each.....	3½	— 4 Rd
Kaf, per 16 zakken ..	Chaff, 16 sacks	27½	— 47 Rd.
Kalk. schulpe, pr ½ aam	Lime, Shell, p ½ aam	0	— 0
— — Steen	—— Stone ditto..	0	— 0
Koorn, ——10 Mud.	Wheat 10 muids	128	— 140½
Linzen, per mud.. ..	Lentil per muid ..	0	— 21½ Rd.
Melies, per mud	Maize per muid	5½	— 6½
Meel, fyn, per 10 lb..	Flour, fine, p. 100lb	0	— 8
Okkernoten per 100	Walnuts, per 100.	8	— 12 St.
Olphantstanden pr. pond	Elephants' Teeth. lb	0	— 113 St.
Peren, per pond	Pears, per lb. . ..	2	— 3 St.
Persiken, ditto.....	Peaches, ditto	3½	— 7½
Planken, per voet ..	Planks per foot ...	0	— 0
Rogge, per mud.....	Rye, per muid	6½	— 8 Rds
Rozynen, per pond.. .	Raisins, per lb. ...	3	— 6 St.
Tabak, per pond	Tobacco, per lb. ...	0	— 6½ St
Stroo, per 16 zak.	Straw, p. 16 sacks..	0	— 35 Rds
Tyger, Leeuwen & Struis	Lion, Tiger, & Ost		
Vellen, per stuk	rich Skins	0	— 5
Uyen per mud	Onions per muid ..	7½	— 9½
Varkens, gemeste ..	Pigs, fattened, ea. .	0	— 29½
—— ongemeste	—— unfattened ..	0	— 16
—— speen	—— sucking	1½	— 3
Vederen, Struis. pr. stk.	Feathers, Ost. ea...	¼	— 1½ Rd.
—— Bedde per lb.	—— Bed per lb. ..	1½	— 1½ Rds.
Vet, of talk, per pond.	Suet or Tallow, p. lb.	0	— 12 St.
Vygen per pond.	Figs, per lb.	8	— 13½
Wyn, ordinaire, per leg.	Wines, ordinary p.		
ger	leg	50	— 53½ Rds.
Pontak	Pontac...	0	— 0
Wol, Schape per lb...	Com. Wool, per lb.	0	— 6 St.
Wol, fyne, p. lb.....	Wool fine, per lb.	0	— 24
Zoetelimoenen per 100	Oranges, per 100 ..	1½	— 2 Rds.
Zout per mud	Salt, per muid .. .	2½	— 3½
Zuurlemoensap pe. aum	Lemon Juice, aum	0	— 8½
Zoolleder per ½ huid ..	Sole Leather, ½ hide	0	— 3½
Zeep, per pond	Soap, p r lb. ...	16	— 17½ St

CAPE TOWN:—Edited by C. J. Brand, and Printed and Published by the Proprietor, J. J. H. Smuts, 92, Wale-street.